

Adevărata Europă – Declarația de la Paris

THE PARIS STATEMENT

A EUROPE WE CAN BELIEVE IN

BOGDAN MUNTEANU

În urma unei întâlniri comune avute la Paris, un grup de intelectuali de orientare conservatoare a publicat pe data de 7 octombrie 2017 un manifest intitulat „O Europă în care putem să credem”. Izvorât dintr-o profundă îngrijorare și deziluzie față de actualul mers al lucrurilor, textul își propune, pe lângă tragerea unui semnal de alarmă asupra risipirii moștenirii civilizației europene prin autoamăgire și deformare ideologică, și transmiterea unui mesaj cu caracter afirmativ. El exprimă un atașament ferm față de valorile adevăratei Europe, a căror perenitate le situează dincolo de abstracțiunile aflate la modă în zilele noastre. Semnatarii documentului publicat în mai multe limbi (din păcate nu și în română) la <https://thetrueeurope.eu> sunt: Philippe Bénétou, Rémi Brague, Chantal Delsol (Franța), Roman Joch (Cehia), Láncki András (Ungaria), Ryszard Legutko (Polonia), Roger Scruton (Marea Britanie), Robert Spaemann (Germania), Bart Jan Spruyt (Olanda), Matthias Storme (Belgia).

Prezentăm mai jos un rezumat al amplului document, însoțit de câteva fragmente relevante.

„Europa ne aparține, iar noi aparținem Europei”: astfel debutează documentul împărțit în total în 36 de puncte. De la bun început este scoasă în evidență noțiunea de patrie, indisolubil legată de geografie, moștenire istorică, dar și de sentiment, de o adeziune sufletească la tot ce presupune acest termen. Și totuși, această Europă este actualmente amenințată de o falsă înțelegere de sine: „Această falsă Europă se închipuie pe sine drept o împlinire a civilizației noastre, dar în realitate ne confiscă patria. Ea denunță exagerările și distorsionările adevăratelor virtuți europene, rămânând totodată oarbă față de propriile vicii. Complăcându-se într-o caricatură unilaterală a istoriei noastre, această falsă Europă este marcată de prejudecăți insurmontabile la adresa trecutului. Susținătorii ei sunt orfani prin proprie alegere, iar ei consideră faptul de a fi orfan, de a fi lipsit de o patrie, drept o realizare nobilă. În felul acesta, falsă Europă se

autoproclamă drept model al unei comunități universale, care în realitate nu este nici universală și nici o comunitate. Patronii acestei false Europe sunt vrăjiiți de superstiția unui progres inevitabil. Ei cred că au istoria de partea lor, iar această credință îi face trufași și disprețuitori. Sunt incapabili să recunoască defectele lumii post-naționale și post-culturale pe care o construiesc. Mai mult, ei sunt ignoranți în privința veritabilelor surse ale demnității umane pe care – asemenea nouă – o prețuiesc atât de mult. Ei ignoră, sau chiar repudiază, rădăcinile creștine ale Europei. În același timp ei se străduiesc să nu-i jignească pe musulmani, despre care își imaginează că vor adopta cu entuziasm viziunea lor secularistă, multiculturală. Cufundați în prejudecăți, superstiții și ignoranță, orbiți de vanitate, de viziunea autosuficientă a unui viitor utopic, falsă Europă reprimă în mod reflex orice opoziție. Aceasta se face, desigur, în numele libertății și al toleranței.”

Această concepție utopică și totodată tiranică asupra Europei este privită drept cel mai nociv factor, cel care a contribuit în cea mai mare măsură la actuala stare de lucruri. De vină nu sunt atât amenințările exterioare, cât această disoluție internă, lipsa de aderență la ceea ce a reprezentat dintotdeauna autenticitatea.

“Am ajuns într-o fundătură. Cea mai mare amenințare la adresa viitorului Europe nu este nici aventurismul rusesc, nici imigrația islamică. Adevărata Europă este în pericol datorită strânsorii sufocante pe care falsă Europă o exercită asupra ideilor și reprezentărilor noastre. Națiunile noastre, cultura noastră comună sunt subminate de iluziile și autoamăgirea asupra a ce este și ce ar trebui să fie Europa. Promitem că ne vom opune acestei amenințări la adresa viitorului nostru. Vom apăra, susține și promova adevărata Europă, cea căreia în realitate îi aparținem.”

Unii critici au crezut a descoperi o contradicție între formularea de mai sus și ale puncte ale man-

ifestului. Pe de-o parte, aici ni s-ar sugera că imigrația islamică nu constituie o amenințare, iar ceva mai încolo se susține că imigrația masivă, lipsită de asimilare, este echivalentă cu o colonizare. Lectura aceasta e însă una greșită. Autorii nu neagă pericolele externe (rusesc sau islamic), dar spun că acestea constituie o amenințare reală doar pe fondul unei mentalități eronate, a unei reprezentări iluzorii a lumii în care trăim, care este privită exclusiv prin lentilele unei ideologii pernicioase, fără aderență la realități și tradiții.

După ce evocă necesitatea solidarității, a spiritului comunitar și a participării active, documentul continuă prin accentuarea ideii că adevărata Europă este o comunitate de națiuni, singura care întruchipează mult dorita unitate în diversitate. Statul-națiune, prin caracterul său suveran dobândit după emanciparea de sub tutela imperiilor, a constituit marca definitorie a Europei. Chiar dacă între națiuni au avut loc de-a lungul timpului și conflicte, ele nu au compromis unitatea noastră culturală. “Acest fapt stă mărturie pentru profunzimea și forța Europei ca o civilizație cosmopolită în autenticul înțeles al termenului. Noi nu urmărim unitatea impusă, forțată, a unui imperiu. În schimb, cosmopolitismul european (în sensul de mai sus) consideră că iubirea de patrie și loialitatea civică deschid un orizont mai larg.”

Un alt element esențial care a modelat adevărata Europă este creștinismul. Evanghelia nu impune cu stringență o anumită ordine seculară, ca atare aceasta a căpătat forme diverse, care nu au afectat unitatea culturală a țărilor europene. “Nu este o întâmplare că declinul credinței creștine în Europa a fost acompaniat de noi tentative de realizare a unei unități politice, un imperiu al banilor și al reglementărilor, înfuzat de sentimentul unui universalism pseudo-religios, așa cum se întâmplă în cadrul Uniunii Europene”. Rădăcinile creștine ale civilizației noastre sunt indelebile. Demnitatea egală a tuturor ființelor umane, dreptatea, mila, compasiunea, iertarea, caritatea, dorința de pace, toate aceste virtuți aparțin moștenirii creștine. Adevărata Europă se

continuare în pag. 2

ADEVĂRATA EUROPĂ
– DECLARAȚIA DE LA PARIS

revendică în același timp și de la clasicismul anti-chității greco-romane. *“Toți europenii tind către măreție, care este cununa virtuților clasice. Chiar dacă adesea am asistat din acest motiv la lupte violente pentru supremație, aspirația spre excelență a inspirat omul european în realizarea unor creații artistice sau descoperiri științifice de excepție. Adevărata Europă nu a fost niciodată perfectă, de aceea suporterii falsei Europe nu se înșeală atunci când vorbesc de progres și de reforme. Apreciem multe din realizările obținute după 1945 sau 1989. Dar viitorul Europei rezidă în fidelitatea reînnoită față de cele mai bune dintre tradițiile noastre, iar nu în falsul universalism care impune uitarea și respingerea de sine. Europa nu a început odată cu iluminismul. Adevărata Europă este și va fi mereu o comunitate de națiuni care, chiar dacă pe alocuri manifestă o atitudine insulară, este unită printr-o moștenire spirituală, pe care împreună o dezbat, o dezvoltă, o împartășesc și o iubesc.”*

În continuarea manifestului, autorii acestuia trag un semnal de alarmă: adevărata Europă este în pericol! Cauza acestei dezrădăcinări este “falsul creștinism” al “drepturilor universale ale omului” promovat de arhitecții falsei Europe. Aceasta se laudă cu angajamentul ei în numele libertății umane. *“Totuși, acest tip de libertate este unul unilateral. Se pretinde a fi o eliberare de toate restricțiile: libertatea sexuală, libertatea autorealizării, de a fi tu însuși. Generația '68 privește aceste libertăți drept victorii prețioase împotriva unui regim cultural opresiv, cândva atotputernic. Ei se consideră drept mari eliberatori, iar toate aceste încălcări ale vechilor norme sunt aclamate drept realizări morale nobile, pentru care lumea întreagă ar trebui să le fie recunoscătoare.”* Și totuși, generația '68 a distrus mai mult decât a construit. Libertinajul și hedonismul au dus invariabil la o lipsă de repere și de sens. Instituția familiei a fost slăbită. Individualismul exacerbat duce în mod fatal la izolare.

În același timp în care ni se tot vorbește de o libertate fără precedent, viața europenilor tinde să fie supusă unei reglementări exhaustive. Tehnocrați anonimi în alianță cu puternice grupuri de interese ne impun reguli peste reguli în domeniile afacerilor, relațiilor de muncă, educației, mediilor de informare și de divertisment. Dar cea mai gravă restricție este cea asupra libertății de exprimare ca întrupare nemijlocită a unei libertăți originare, fundamentale pentru spiritul european: cea a conștiinței. *“Ținta acestor restricții nu o constituie obscenitățile sau alte atacuri publice la adresa decenței. În schimb, clasa conducătoare a Europei vrea să limiteze libertatea cuvântului. Acei politicieni care dau glas unor adevăruri incomode despre Islam și imigrație sunt traduși în justiție. Corectitudinea politică impune tabuuri care fac ca orice contestare a statu-quo-ului să devină inacceptabilă. Falsa Europă nu încurajează o cultură a libertății, ci promovează o cultură a unei omogenități dirijate de piețe și un conformism impus politic.”*

Ca formă de manifestare a principiului egalitarist, falsa Europă a promovat decenii la rând ideologia multiculturalismului. Aceasta nu reprezintă altceva decât o deviere utopică de la realitate. Cerința ca noii veniți, mai ales din spațiul extra-european, să se adapteze principiilor și valorilor noastre a fost considerată în permanență o nedreptate. *“Ni s-a spus că acest angajament în numele egalității ne impune să renunțăm la ideea superiorității culturii noastre. În mod paradoxal, proiectul multicultural european, care neagă rădăcinile creștine ale Europei, extinde în mod nepermis idealul creștin al carității universale. El solicită din partea popoarelor europene un grad de lepădare de sine care poate fi întâlnit doar la sfinți. Ne*

silesc să pretindem că decăderea culturii noastre și colonizarea patriilor noastre sunt marea glorie a Europei secolului 21, adică un gest colectiv de autosacrificiu în numele unei noi comunități globale de pace, progres și prosperitate.”

Un alt aspect luat sub lupă îl constituie tehnocrația. *“Tirania tehnocratică se manifestă și la alte niveluri. Elitele politice își văd interesul în fenomenul globalizării, ca atare au creat o serie de organizații supranaționale pe care le controlează și care se sustrag imixtiunilor incomode din partea suveranităților naționale. Deficitul democratic al Uniunii Europene nu este așadar o simplă problemă tehnică, a cărei soluție poate fi găsită la acest nivel. El își are originile mai degrabă într-o convingere fundamentală care este urmărită cu un zel orb. Mandarinii supranaționali ai instituțiilor europene tind să conștate întreaga viață politică a Europei, susținând că “nu există alternativă”. Aceasta este tirania soft, dar din ce în ce mai reală, cu care suntem confrunțați.”*

În continuare autorii manifestului scot în evidență hybridul găunos care caracterizează această falsă Europă. Una lipsită de idealuri înalte, în care coeziunea socială s-ar dori bazată pe o retorică inclusivă și pe un sistem economic dominat de marile corporații. Cu toate acestea, asistăm la simptome ale unei nevoi mai adânci de solidaritate și de sentimentul apartenenței la o entitate colectivă. Fenomenul galeriilor echipelor de fotbal, cu toată pasiunea pe care o implică, e un semn evident al nevoii disperate de solidaritate umană, care în falsa Europă nu poate fi satisfăcută în alte forme. De asemenea, elitele intelectuale dau dovadă în marea lor majoritate de un partizanat ideologic. Spiritul autentic al universităților ca spațiu de formare culturală și spirituală a fost denaturat, acestea devenind între timp agenți ai procesului de distrugere al culturii noastre.

Instantaneul care descrie starea de fapt din prezent sună astfel: *„Europa actuală este dominată de materialism și e incapabilă să își motiveze bărbații și femeile să întemeieze familii și să dea naștere la copii. O cultură a repudierii privează generațiile viitoare de un sentiment al identității. Unele din țările noastre au regiuni în care musulmanii trăiesc într-o autonomie informală față de legislația locală, părând mai degrabă niște coloniști decât cetățeni ai națiunilor noastre. Individualismul ne izolează unii de alții. Globalizarea modifică perspectivele de viață a milioane de oameni. Când sunt contestate, clasele conducătoare ne spun că nu fac altceva decât să se acomodeze cu inevitabilul, adaptându-se unei necesități implacabile. Alt curs nu este posibil iar a te opune este irațional. Lucrurile nu pot, nu trebuie să fi altfel. Celor care obiectează li se reproșează că sunt nostalgici, fapt pentru care merită o condamnare morală prin etichetarea lor drept rasiști sau fasciști. Pe măsură ce diviziunile sociale și lipsa de încredere civică devin tot mai evidente, viața publică europeană devine din ce în ce mai agitată și mai resentimentară și nimeni nu poate spune unde se va opri acest fenomen. Nu trebuie să continuăm pe această cale. Trebuie să ne scuturăm de tirania falsei Europe. Există o alternativă.”*

După acest diagnostic amar, documentul încearcă așadar să ne propună și un remediu. Iar primul pas spre o posibilă vindecare ar trebui să îl constituie **autocunoașterea teologică**. *“Pretențiile universaliste ale falsei Europe se dovedesc a fi un surrogat de tip religios, incluzând profesiunea de credință și anatemele aferente. Acesta este puternicul opium care paralizează unitatea politică a Europei. Ne vedem nevoiți să insistăm asupra faptului că aspirațiile religioase trebuie să rămână în sfera religiei și nu au ce căuta în politică și cu atât mai puțin în birocrăția administrativă. Pentru a ne putea recâștiga autonomia politică și istorică, este imperios necesar să **resecularizăm viața publică a Europei**. Pentru*

aceasta trebuie să respingem retorica ipocrită care evită asumarea răspunderii și promovează manipularea ideologică. Vorbăria despre diversitate, incluziune și multiculturalism este lipsită de conținut. Acest limbaj este folosit adesea doar pentru a reinterpretă propriile erori drept realizări. Destrămarea solidarității sociale nu ar fi astfel “în realitate” decât un semn al ospitalității, al toleranței și al incluziunii. E vorba de un limbaj de marketing, un limbaj care mai mult obscură decât clarifică. Trebuie să redobândim un respect statornic față de realități. Limba este un instrument sensibil, care se degradează atunci când e folosit pe post de măciucă.”

Următorul pas ar fi profilul ideal al omului politic european: acesta ar trebui să fie dedicat binelui comun, cu respect față de tradiții, pe care nu le scoate la mezin în numele unor vise utopice. El trebuie să se manifeste demn de sarcinile cu care a fost investit de către cetățeni și să nu caute aplauze din partea așa-zisei “comunități internaționale”, care în realitate nu este decât departamentul de PR al unei oligarhii.

Mai departe: *“Recunoscând caracterul specific al națiunilor europene și moștenirea lor creștină, nu trebuie să ne mai mirăm în fața falselor afirmații ale multiculturaliștilor. Imigrația lipsită de asimilare înseamnă colonizare și trebuie respinsă. Avem dreptul să pretindem ca cei care imigrează în țările noastre să se integreze în națiunile noastre și să le adopte obiceiurile. Aceste așteptări trebuie sprijinite printr-o politică solidă. (...) Doar imperiile pot fi multiculturale, iar Europa va deveni un imperiu dacă nu vom reuși să facem din solidaritatea socială și unitatea civică criterii ale politicii privind imigrația și asimilarea.”*

Problema Europei nu poate fi redusă însă doar la fenomenul imigrației. Un alt simptom al destrămării societății – un proces care trebuie neapărat inversat – îl constituie lipsa ierarhiilor sociale. Trebuie să ne opunem așa-zisei “expertocrații” care se instituie pe seama înțelepciunii, a tactului și a năzuinței către o viață cultivată. Europa nu poate fi înnoită dacă nu respingem egalitarismul exagerat și reducerea “înțelepciunii” la un simplu bagaj de cunoștințe de natură tehnică. Fără a pune în discuție principiul egalității sociale, trebuie pusă în evidență și nevoia unei ierarhii, să ne redescoperim simțul pentru măreție spirituală. E nevoie și de o altă concepție asupra moralei. Falsa interpretare a libertății nu trebuie să ne împiedice să tindem către respect, demnitate și mărire de caracter. Trebuie să ieșim din logica mercantilă, a primatului economicului, conform căreia totul este de vânzare. Statul de drept trebuie supraordonat și nu subordonat acestor principii. Trebuie promovată cultura autentică, trebuie întărită instituția familiei (firește, cea în sens “tradițional”) ca element de bază al societății, ca loc unde se naște și crește viitorul acesteia.

În partea finală a documentului, autorii discută problema fenomenului “populismului”, căruia, deși îi constată o serie de insuficiențe, îi concedes totuși statutul de reacție îndreptățită, motivată de actuala stare de lucruri. Alternativa ieșirii din criză o constituie, desigur, adevărata Europă, o comunitate de națiuni bazată pe tradiții și valori comune. Iată traducerea integrală a părții care încheie manifestul.

“Ascensiunea așa-numitului “populism” stârnește actualmente îngrijorare în Europa, deși semnificația termenului nu a fost niciodată explicată cu adevărat, el fiind folosit mai mult în sens peiorativ. Aici avem rezervele noastre. Europa trebuie să se revendice mai degrabă de la profunda înțelepciune istorică a tradițiilor sale decât de la slogane simpliste și apeluri emoționale care dezbină. Cu toate acestea, recunoaștem că multe

continuare în pag. 3

Cine l-a cunoscut, a citit altfel Viețile Sfinților

CIPRIAN VOICILĂ, psiholog

Între chipurile luminoase pe care le consemnează memorialistica detenției din timpul comunismului, Gheorghe Jimboiu ocupă un loc în prim plan. Născut pe 18 octombrie 1921 în comuna Vela, în apropierea Craiovei, Gheorghe Jimboiu avea să cunoască de timpuriu experiența martiriului. Fidelitatea sa față de valorile cardinale care i-au definit ființa și i-au marcat destinul pământesc – dragostea înflăcărată de Dumnezeu, iubirea jertfelnică pentru semenii săi și pentru întregul neam românesc – avea să fie adevărată prin cei 12 ani de pătimire prin temnițele a două regimuri politice: antonescian și comunist.

Pentru apartenența sa la Frățiile de Cruce, în toamna lui 1941 este arestat și condamnat la 10 ani de muncă silnică. După 3 ani este eliberat. După eliberare absolvă liceul și devine student al Academiei Comerciale din Brașov.

În anul 1948, în timpul regimului comunist-ateu este rearestat și condamnat la 15 ani de muncă silnică. Torturile îndurate în anchetă aveau să îi provoace ciroza hepatică. Mai târziu, datorită condițiilor de exterminare la care a fost supus, se va îmbolnăvi de tuberculoză. Din acest motiv, este trimis la spitalul penitenciar din Târgu-Ocna. Aici îl va cunoaște pe Valeriu Gafencu și va deveni unul dintre cei mai devotați ucenici ai săi. Tot aici, o altă personalitate duhovnicească îi va marca, deopotrivă, devenirea: Părintele Gherasim Iscu, fostul stareț al Mănăstirii Tismana. În perioada anilor de detenție, cunoaște mai multe închisori: Târgu-Ocna, Caransebeș, Gherla, Aiud, Oradea, Codlea.

Schiță de portret interior

Portretul duhovnicesc pe care i l-au zugrăvit martorii oculari ai pătimirilor sale este, cu adevărat, impresionant. Simpla sa prezență fizică trăda aspirația launtrică spre înălțimile vieții spirituale. Doctorul Aristide Lefa – un alt mărturisitor din temnițele comuniste – îl vedea în acest chip: „Era destul de înalt, foarte slab, cu o față prelungă, cu ochii albaștri-cenușii, care-i dezvăluiau toată curățenia sufletească. Avea cele mai deosebite mâini pe care le-am văzut la un om: nefiresc de subțiri, cu degete foarte lungi, mâini făcute anume pentru rugăciune sau pentru un mare pianist”.

Deprinzând rostirea Rugăciunii lui Iisus de la Valeriu Gafencu, Jimboiu va ajunge la mari măsuri duhovnicești și îi va iniția și pe alți confrăți de suferință în tainele negrăite ale rugăciunii isihaste. Despre acest dar al rugăciunii neîncetate, Părintele Mihai Lungeanu mărturisește într-un interviu realizat de monahul Moise de la Mănăstirea Oașa: [Gheorghe Jimboiu] era unul din cei mai curați. De

la el am aflat că după 6 luni de stăruință, a primit darul Rugăciunii inimii. Se ruga întruna. Noaptea, dacă te trezeai, îl vedeai șezând, cu capul în piept: spunea rugăciunea. (...) Îmi spunea despre ceea ce simte la rugăciune. Mai apoi, din cărțile pe care le-am citit, am înțeles că el a ajuns să trăiască stările de care vorbesc Sfinții Părinți”.

El va rămâne, peste timp, în conștiința celor care l-au cunoscut ca un model de jertfelnicie față de aproapele său și ca un mărturisitor nedezmințit al credinței creștine. Ioan Ianolide avea să consemneze, după ieșirea din îndelungata detenție, darurile duhovnicești pe care le dobândise Gheorghe Jimboiu de-a lungul greu-încercatei sale vieți, și care străluceau din întreaga sa ființă: „Între noi s-a distins din primul moment. Rostea zilnic, pe lângă rugăciunile obișnuite, de cincizeci de ori Psalmul 50, dedicându-l de fiecare dată unui om sau unei cauze. Se ruga uneori în pat, alteori la plimbare, numai să fie liniștit. Era senin și, evident, desprins de cele lumești. Credea nelimitat. Izvorau din el curățenie și înțelepciune, bunătate și severitate, pace, dar și luptă, certitudine și neobosită căutare. Înseta după apele cele mai adânci ale vieții launtrice”.

Un alt dar duhovnicesc pe care îl dobândise din preaplin Gheorghe Jimboiu era puterea cuvântului. Prin ea, reușea să-și ridice semenii din prăpastia deznădejdiei și a necredinței. Aristide Lefa mărturisea: „De multe ori, când aveam momente de frământări sufletești sau mă simțeam obosit, o discuție cu el mă refăcea și mă întărea sufletește. În cuvinte simple, reușea să redea esențialul problemelor pe care le discuta, având o putere de convingere ieșită din comun”.

Un martor al monstruosului experiment Pitești, Dumitru Bordeianu, completează imaginea sa de profund trăitor al valorilor Sfintei Predanii: „[Era] un tânăr curat trupește și sufletește, înzestrat cu o mare blândețe și bunătate... Spunea mereu rugăciunea inimii, trăind numai pe coordonatele dragostei față de celălalt. Nu auzai de la el un singur cuvânt de răzbunare și ură. Un înger în trup... N-am întâlnit un altul, indiferent de vârstă sau pregătire, care să înțeleagă Ortodoxia și să iubească pe Hristos, ca Jimboiu. Din momentul în care l-am cunoscut, n-am mai citit Viețile Sfinților ca pe o lectură oarecare. Cunoscându-l, orice îndoială, orice suspiciune a fost spulberată pentru totdeauna din sufletul meu”.

De multe ori, moartea unui om reflectă ca o oglindă fidelă modul în care acesta a ales să viețuiască. Dacă ne entuziasmează moartea eroilor și înțelepților antici – Socrate, spre exemplu, întâmpinată cu seninătate sfârșitul iminent, vorbindu-le ucenicilor despre nemurirea sufletului, iar urmașii săi cirenaici, cinici sau stoici vor face

din seninătatea în fața morții o valoarea spirituală mult-râvnită-, cu atât mai mult ne marchează și ne umple de uimire sfârșitul mucenicilor și mărturisitorilor creștini. Părintele Liviu Brânzaș, care a asistat la ultimele clipe trăite de Gheorghe Jimboiu, scrie în *Raza din catacombă*, volumul său memorialistic: „Nimic nu indica faptul că omul acesta știe că va muri. Niciun semn de neliniște nu i se poate citi pe chip. Poate că alții ar fi căzut în disperare și ar fi bătut la ușă ca să fie duși la spital. El bate la o altă poartă, cu credință și cu smerenie: la poarta Cerului spre care năzuiește. Sunt convins că acest trăitor profund al lui Hristos a fost trimis de Pronie ca să vadă cum se apropie de moarte un om care a pășit peste pragul sfințeniei”.

Gheorghe Jimboiu trece în veșnicie pe data de 27 mai 1963. Conducerea închisorii Aiud îi refuzase orice asistență medicală întrucât Jimboiu nu acceptase să își facă autodemascarea, cu alte cuvinte, refuzase, la rândul lui, să participe la orele de reeducare coordonate de colonelul Crăciun.

Gardienii aveau să îi arunce rămășițele pământești, noaptea, la adăpostul întunericului, în gropile comune de la Râpa Robilor- situată la periferia Aiudului. Comuniștii se gândiseră, probabil, că scurgerea inexorabilă a timpului și paginile de istorie recentă rescrise tendențios de ei, din postura învingătorilor vremelnici, vor șterge urmele lui Jimboiu, dimpreună cu acelea ale generației de tineri din care acesta a făcut parte, fiind unul dintre cei mai străluciți exponenți ai ei. Timpul, însă, a dovedit netemeinicia speranțelor nutrite de comuniști: chipul iradiant al lui Gheorghe Jimboiu și faptele sale memorabile vor rămâne înscrise adânc în inimile noastre. Contemplându-le, ne vom reîmpropăta puterile sufletești, secătuite de încercările vieții, și vom înțelege cât de neprețuite sunt, mai ales în vremurile de acum, compasiunea, credința statornică, cuvântul născător de nădejde.

Sursa: <http://ziarullumina.ro>

ADEVĂRATA EUROPĂ

– DECLARAȚIA DE LA PARIS

aspecte ale acestui nou fenomen politic reprezintă o revoltă sănătoasă împotriva tiraniei falsei Europe, care califică drept “antidemocratic” orice atac la adresa monopolului ei asupra legitimității morale. Așa-zisul “populism” este o provocare la adresa dictaturii status-quo-ului și a “fanatismului de centru”, una asumată cu îndreptățire. El este un semn că până și în cultura noastră politică degradată și sărăcită poate renaște o conștiință istorică a popoarelor

europene.

Respingem afirmația după care nu există nicio alternativă responsabilă la solidaritatea artificială, lipsită de suflet, a unei piețe comune, la birocrăția transnațională și la divertismentul superficial. Pâinea și ciroul nu sunt de ajuns. Această alternativă responsabilă este **adevărată Europă**.

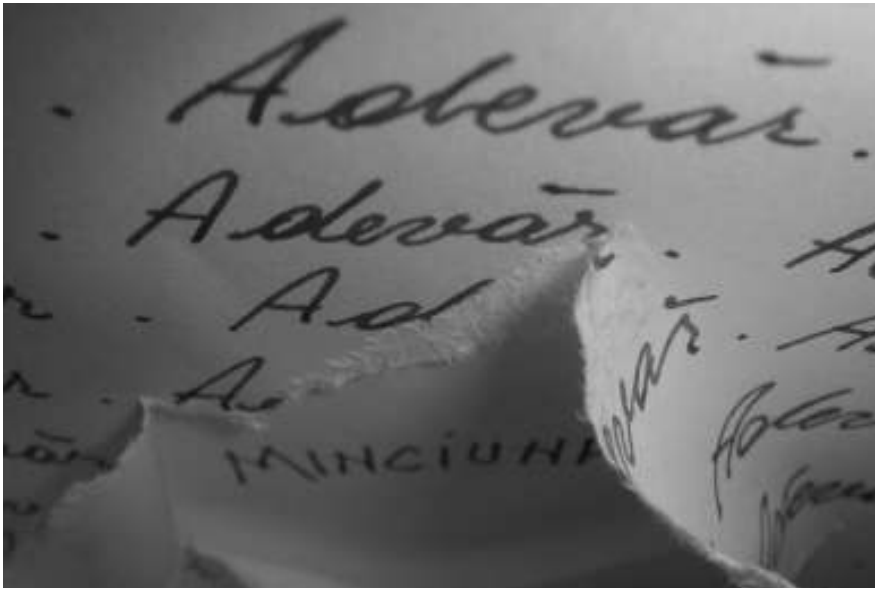
În acest moment îi solicităm pe toți europenii să ne sprijine în respingerea acestei fantezii utopice a unei lumi multiculturale fără granițe. Ne iubim pe drept cuvânt patriile și dorim să transmitem copiilor noștri toate lucrurile nobile pe care le-

am primit în patrimoniul nostru național. Ca europeni împărtășim o moștenire comună iar aceasta ne solicită să trăim împreună în pace într-o Europă a națiunilor. Să reînnoim suveranitățile noastre naționale și să regăsim demnitatea unei responsabilități politice comune pentru viitorul Europei.”

Se înțelege că semnarea acestui text și prezentarea lui în cadrul de față înseamnă totodată și o asumare a mesajului pe care el îl transmite.

BOGDAN MUNTEANU

Să separăm apele

Un abil autor de scenarii cu finaluri pline de învățăminte, Sorin Cucerai, a însăilat într-o postare un pic mai amplă (la fel ca și răspunsul pe care încerc să-l dau) următoarele idei:

1. Mai ales în ultimii 6 ani, Rusia și-a construit un model identitar asemănător cu cel din secolul 19, de apărător al ordinii tradiționale, adversar al liberalismului și globalizării, scopul fiind, în realitate, unul foarte pragmatic: acela de a permite Rusiei să se poziționeze ca mare putere și a interveni în afacerile internaționale pentru destabilizarea ordinii liberale, adică, în prezent UE și NATO, prin stimularea euroscepticismului.

2. apariției, în 2015, în România a unei organizații umbrelă numită Coaliția pentru Familie, îi corespunde apariția unor organizații similare cu agende similare tradiționaliste și în alte țări din apropiere: Croația, Slovenia, Polonia, Bulgaria, Georgia, ceea ce lui Sorin Cucerai i se pare că nu este deloc întâmplător, ci (nu o spune, dar lasă să se înțeleagă) are legătură cu manevrele lui Vladimir Putin în zonă. Un argument (în optica și logica lui) ar fi faptul că World Congress of Family, organizație conservatoare americană, susține în ultima vreme, atât Coaliția pentru Familie, cât și politicile actualului regim de la Moscova (nu am verificat în ce constă susținerea și în ce limite).

3. de aici, zice Sorin Cucerai, rezultă că românii „conservatori religioși” care se asociază cu Coaliția pentru Familie (aici e grijuliu d. Cucerai, nu se referă explicit la referendumul pro-căsătorie, deși mulți români susțin doar referendumul, nu neapărat și CpF ca organizație) și susțin valorile tradiționale pentru că sunt ortodocși și sunt, de fapt, „idiotii utili” ai lui Putin: de ce? doar pentru că împărtășesc aceleași valori cu organizațiile conservatoare, înseamnă că fac jocul Kremlinului.

4. prin urmare, ortodocșii români și, în general, conservatorii sociali din România, ar trebui să aleagă între rusofobie și homofobie, iar dacă pun homofobia mai presus de rusofobie, ar trebui să asume și faptul că, în felul ăsta, îl ajută pe Putin și intră în conflict cu interesele proprii lor țări. Alegerea este grea, spune d. Cucerai, dar apele trebuie separate.

Acum, ca să-i dăm satisfacție lui Sorin Cucerai, lucrurile nu trebuie să rămână încurcate, iar apele trebuie musai să fie separate:

1. Modelul ideologic construit de Rusia în ultimii 6 ani este fix rezultatul unei oportunități nesperate, **o pleacă dăruită Kremlinului de către elitele Occidentului, atunci când acestea din urmă au virat spre sexo-comunism și non-identitarism** și și-au abandonat, practic, politic, o mare parte din populație, care a rămas astfel nereprezentată și

numai bună de ademenit de către cel care putea să ocupe golul rămas. Cum Rusia, după ce reprezentase în Occident până în anii 80 visul comunist (realitatea de coșmar era cunoscută doar de cei care o trăiau efectiv), nu mai prezentase, de facto, nicio ofertă ideologică/doctrinară lumii până în 2012 în spatele căreia să-și atragă aliați, deriva occidentalului spre comunismul sexual și atrofiere identitară

a fost un imens cadou pentru Putin: acesta și-a însușit (mai mult sau mai puțin fraudulos) mesajul care să răspundă nevoilor majorităților tăcute abandonate de adversarii săi. Vinovatul? Nu e Putin, ci liderii occidentali; Putin este doar profitorul de pe urma prostiei (sau ticăloșiei) lor.

2. Faptul că în mai multe țări au apărut organizații „umbrelă” care susțin valorile tradiționale (și căsătoria naturală, ca să fie clar ce-l doare pe d. Cucerai) nu este musai rezultatul unei manipulări rusești. Eu aș zice mai degrabă că această apariție este rezultatul felului în care a fost percepută, în societăți încă tradițional-catolice sau ortodoxe, agresivitatea valului sexo-bolșevismului vestic, ceea ce a reclamat o rapidă organizare a digului de apărare. Nu era nevoie musai de Putin să facă asta. De altminteri, este destul de comic să suspectezi că au fost moșite taman de Putin organizațiile conservatoare poloneze (una dintre cele mai rusofobe, poate chiar cea mai rusofobă, nemişocotind că polonezii sunt catolici, nu ortodocși), georgiană (Georgia tocmai ce a avut recent un război cu Rusia și are teritorii ocupate), slovenă sau croată (catolicii de acolo nu prea cred că gustă propagandă pravoslavnică). Despre Coaliția noastră pentru Familie, ce să mai spun, inițiatorii referendumului vin tocmai din zona anti-comunistă și naționalistă.

Eventual, cel mult, s-ar putea susține că i-ar conveni și lui Putin apariția acestor organizații, în nici un caz că e promotorul lor. Eu nu cred că îi convine chiar așa de mult (arăt mai jos de ce), dar și dacă ar fi așa, să fie primit; nu renunțăm la crezul nostru și nu vom lupta împotriva valorilor noastre doar pentru că acestea se potrivesc cu unele gusturi ale lui Putin.

Doar n-o să renunț să mănânc înghețată de fistic doar pentru că îi place și lui Putin și nu încep să mănânc fast-food doar pentru că îi place lui Obama.

3. „Conservatorii sociali” români nu sunt homofobi, ci, pentru mai multă acuratețe, comunisto-fobi: fie că vorbim despre kaghebismul putinist, fie că vorbim despre revoluționarismul-sexual cultural care încearcă să confişte Occidentul. Practic, adversarul e același, doar că ia chipuri diferite. Pentru noi nu se pune problema unei alegeri între ele, nu am scăpat de comunismul sovietic ca să dăm de neoleninism-maoism-ul apusean. Nu scapi de dracul ca să dai de tac-su’, dar nici invers.

Apoi, ce nu este clar în teza susținută de d. Cucerai și alții ca el, este în ce fel, concret, îi profită lui Putin o eventuală reușită a „agendei” organizațiilor zis tradiționaliste? Cu ce-l rezolvă pe Putin faptul că în mai multe țări nu se vor putea căsători peroane de același sex? Dacă Sorin Cucerai vrea prin “a-i face jocurile lui Putin” să spună că îl bucură pe Putin că slăbește avântul și forța sexo-marxismului, nu mă

deranjează. Ne vom bucura împreună, fiecare la el acasă. Dacă vrea să spună că îi profită lui Putin în sensul că sprijină agenda imperialistă rusească, mi-e teamă că e un non sequitur, nu văd legătura.

Dimpotrivă, pentru agenda imperialistă rusească e benefică victoria sexo-comunismului, pentru că acesta, prin teme frauduloase slăbește societățile adversare, le înmoaie tăria morală și le distruge identitatea, le dezbină, le atacă libertăți esențiale, generează nemulțumiri și creează o imagine favorabilă Rusiei salvatoare etc:

Sau ar mai putea fi benefică lui Putin menținerea unui război constant între cele două tabere.

Însă cu siguranță nu aduce niciun beneficiu Rusiei reușita unei agende care să blocheze avansul distructiv al sexo-comunismului, pentru că o astfel de reușită (precum blocarea impunerii homosexualismului agresiv în societate) ar neutraliza tocmai virusul care slăbește adversarii Rusiei.

4. Problema asocierii “conservatorilor religioși” cu Coaliția pentru Familie, adică -să nu ne sfiim să spunem ce vrea să zică d. Cucerai- cu inițiativa de revizuire a Constituției, care ar reprezenta un vector pro Putin:

În primul rând, nu văd de unde până unde definiția în sine a căsătoriei este o problemă de putinism.

În al doilea rând, nu mi-e limpede de unde până unde Coaliția pentru Familie este putinistă. Or fi și unii pe acolo, după cum alții, și mai mulți, sunt anti-ruși, dar una-i una, alta-i alta.

În al treilea rând, nu văd care e beneficiul concret al lui Putin dacă revizuirea constituțională are loc; o simplă afirmație că referendumul profită lui Putin, nedemonstrată, ci doar așezată la finalul unor alte afirmații care nu decurg unele din altele, nu merită luată în serios.

În schimb, în calitate de conservator “religios” văd beneficiile revizuirii pentru societatea noastră. După cum spuneam, pe mine mă interesează ce e benefic pentru familia mea și comunitatea mea; dacă asta se potrivește și cu gusturile lui Putin, să fie sănătos.

E un pic stupid ca la orice chestie pe care o crede sau pretinde că o crede Putin să mi se ceară musai să susțin contrariul chiar dacă e și contrariul a ceea ce cred eu.

Și, la final, ce e mai important: dacă te adresezi conservatorilor religioși, dragă Sorin Cucerai, nu uita că pentru ei dilema (falsă) pe care o propui se rezolvă foarte ușor: Dumnezeu este deasupra idoloilor politici și nu va fi vândut Dumnezeu pentru o ideologie politică ce luptă împotriva credinței lor.

Dimpotrivă: cei care asociază căsătoria naturală și tradițională cu Putin sunteți voi, noii bolșevici, dar nu pentru că vă doare prea tare de Putin, ci pentru că vreți, profitând de imaginea lui proastă într-o nație care nu prea-i place pe ruși, să loviți în susținerea căsătoriei firești și a valorilor identitare și să câștigați, din anti-putinism, susținere pentru sexo-comunism.

Însă dacă mai insistați prea mult cu astfel de asocieri fraudulos-maniheiste și false „dileme”, și încercați să legitimați sexo-bolșevismul prin anti-putinism, ceea ce s-ar putea să obțineți va fi exact contrariul a ceea ce pretindeți că vreți să evitați: băgând lumii pe gât revoluția sexuală sub amenințarea că de partea cealaltă e Putin, s-ar putea ca lumea să-nceapă să-l placă pe Putin.

Ar trebui să știți asta, însă se vede că acest risc nu vă pune pe gânduri.

Iar dacă nu știți, înseamnă că “idiotii utili” sunt în altă parte, nu la noi.

Dar dacă știți, însă încercați să ne duceți de nas cu astfel de fente, vă spun și eu: noi, “conservatorii religioși”, nu știu cât de utili om fi, dar idiotii sigur nu suntem.

CRISTINA POPESCU

Sursa: www.activenews.ro

Spuneți legionarilor că Generalul Cantacuzino nu moare!

CEZARINA CONDURACHE

În urmă cu 80 de ani, Generalul Gheorghe Cantacuzino Grănicerul rostea aceste cuvinte înainte de mutarea în veșnicie. Era 9 octombrie 1937 și întreaga suflare legionară se ruga pentru cel care le era părinte, conducător de oști, prieten și protector.

Fiu al inginerului Ioan Cantacuzino, născut la Paris în 1869, Gheorghe revine în țară în anii adolescenței. A urmat liceul Sfântul Gheorghe, apoi Școala Militară de la Craiova și Școala de Ofițeri de Infanterie de la București. Șef de cabinet al ministrului de război Filipescu, va participa cu Regimentul 21 Infanterie, în 1913, la campania din Bulgaria. Apoi, în 1914, locotenent-colonel, Gheorghe Cantacuzino ia comanda Regimentului 1 Grăniceri pe care îl pregătește pentru marele război al întregirii neamului, totodată adoptă supranumele de Grănicerul.

În 14 august 1916 primește un ordin confidențial care îl va duce pe Gheorghe Cantacuzino în legendă... România intră în război! În noaptea de 14/15 august 1916, Gheorghe Cantacuzino intră în Ardeal, trecând peste Coți în fruntea Batalionului 2 Grăniceri, ocupă orașul Sebeș în uralele populației românești. Va ține multă vreme linia fronului pe linia Suru-Coți-Bulzu până la defileul Oltului. Rănit grav într-un atac în care își va pierde viața superiorul său, Generalul Praporgescu, Gheorghe Cantacuzino va pierde vederea unui ochi, dar va continua lupta pe frontul din Moldova, pe linia Cașin-Oituz-Onești, apoi va apăra Iașiul de invazia trupelor bolșevice.

După intrarea triumfală a regelui Ferdinand în Alba Iulia, acesta îl ridică pe Gheorghe Cantacuzino la gradul de General. Generalul se implică și în politică, primul mandat de deputat îl câștigă în 1919, ultimul, în 1932. În plan social împlinește funcțiunea de Efor al Spitalelor Civile până în 1932. În plan personal, Generalul s-a unit prin sfânta taină a cununiei cu delicata Elena Kalinderu, pe care o numea „domnița mea”. Tânăra domniță a fost însă răpusă la scurtă vreme de o boală nemiloasă, lăsând sufletul generalului nemângâiat. A păstrat întreaga viață chipul Elenei ca pe o icoană, ca o lumină după care și-a călăuzit viața.

În 1933 Generalul intră pe linia de destin românesc a Mișcării Legionare. Întâlnirea lui cu Căpitanul Corneliu Zelea Codreanu avea să le schimbe ambilor cursul vieții. Generalul, care nu avusese copii din căsnicia cu Elena Kalinderu, va deveni tatăl unei întregi generații de tineri, iar Legiunii îi va deveni călăuză politică și morală.

Eroul de la Coți se va înscrie ca soldat în Legiunea Căpitanului, urmându-l până la moarte. Deși în timp de pace, Generalul continuă să participe la marile bătălii ale neamului care se dădeau pe frontul deschis de Legiune. La câteva luni de la intrarea sa în Mișcarea Legionară, va fi arestat în procesul Duca, va gusta amărăciunea temnițelor statului pentru care luptase să îi câștige dreptul la existență... Jilava se va dovedi nemiloasă și cu bravul General.

Va participa fără rețineri la munca din taberele legionare unde, datorită vârstei, era repartizat în echipele fetelor legionare. De câte ori nu a cărat targa cu pietre alături de Nicoleta Nicolescu în tabara la Carmen Sylva, necăjind-o cu celebra

replică „noi doi, două nevoi”. A cules osemintele soldaților căzuți în război, în zona Susaiului, a inspectat zeci de tabere, a participat alături de legionari la pregătirea mâncării, la exercițiile de tras cu arcul, la frământarea lutului.

Apoi, în 1934, când Corneliu Zelea Codreanu a decis înființarea Partidului Total Pentru Țară, i-a încredințat comanda lui Generalului, iar acesta și-a pus casa la dispoziția Mișcării, al cărei sediu a devenit casa din strada Guttenberg - reședința generalului. Grănicerul a păstrat pentru sine doar o odaie, alături de cea a soției, în care păstra cu sfințenie tabloul ei, rochiile și toate cele rămase de la tânăra domniță.

Dar Spania sângera sub gloanțele bolșevicilor și Biserica era sfârtecă de baionetele celor fără de credință. Deși cu sănătatea afectată de un cancer nemilos, Generalul a pornit din nou în luptă. A însoțit echipa legionară până la Toledo și a predat sabia de onoare Generalului Moscardo. La moartea mult iubitorilor Ionel Moța și Vasile Marin, a pornit iar la drum pentru a aduce acasă scumpele odoare și pentru a-i preda Căpitanului echipa care îi fusese încredințată.

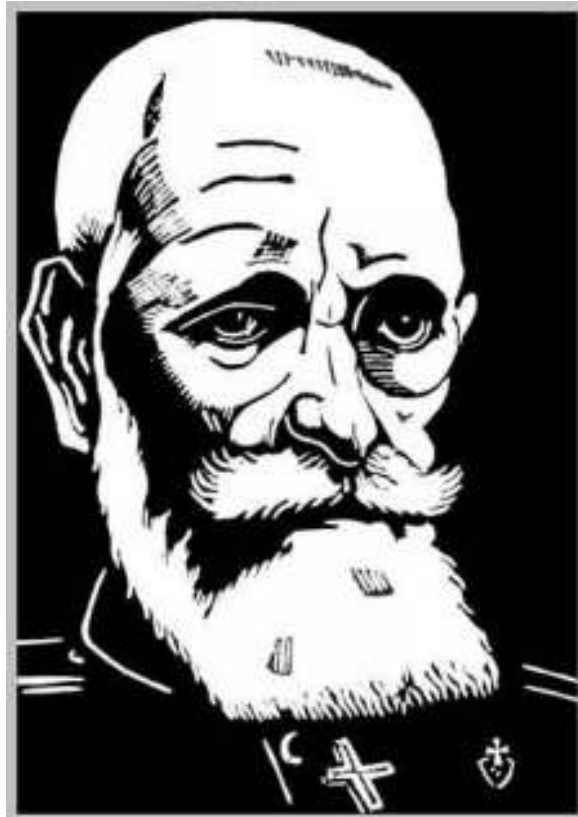
Cancerul de care suferea a avansat din ce în ce mai mult, dar Generalul nu îl lua în seamă, mereu în luptă, mereu alături de tineri, mereu îndemnându-i: „urmați-l pe Corneliu”. În vara anului 1937 a trebuit să accepte internarea și operația. A fost prea târziu, medicul a constatat doar extinderea de neoprit a bolii. S-a retras la Predeal spre odihnă, continuând să conducă, să organizeze, să îndrume. În 9 octombrie inima Generalului a încetat să mai bată, lupta a încetat și eroul a intrat cu glorie în Legiunea cerească.

A fost prohodit de legionarii din toată țara, în jurul sicriului, depus în casa din Guttenberg, sosind coloane nesfârșite de tineri. Sicriul este purtat pe umeri de comandanții Bunei Vestiri. Cortegiul se îndreaptă către Biserica Mihai Vodă, apoi la Cimitirul Bellu unde eroul biruinței legionare se odihnește întru veșnicie. În fruntea tuturor merge Căpitanul, cu privirea îndurerată, cu pasul hotărât...

Numele Generalului este brodat cu fir de aur în istoria neamului românesc, numele Generalului a intrat în veșnicie și legendă. Numele Generalului răsună și astăzi la apelul morților, rânduială în care a fost inclus de Căpitan imediat după trecerea sa în veșnicie. De atunci, orice apel al morților începe cu Ionel Moța, Vasile Marin, Sterie Ciumetti, Generalul Gheorghe Cantacuzino Grănicerul. Așa s-a stabilit în 1937, așa se face și astăzi, pentru că prezența sa este tot atât de vie și tot atât de necesară legionarilor, acum, după cum era atunci.

Astăzi, la 80 de ani de la despărțirea de Gheorghe Cantacuzino Grănicerul, alte generații de români duc mai departe Legiunea. În pas cu ea răsună pentru cei de mâine cuvintele Generalului: „Spuneți legionarilor că Generalul Cantacuzino nu moare!” Și mare adevăr este acesta! Generalul trăiește prin noi toți, prin Legiunea cu care s-a identificat, prin dragostea care ne leagă cu fire nevăzute pe noi, cei de azi, de sufletul neamului de ieri și de mâine.

General Gheorghe Cantacuzino Grănicerul – PREZENT!

Balada Grănicerului cu fulgere pe umeri

Radu Gyr

Isbucnit din piatră și furtună,
viforos și mare grănicer,
fulgerul îl aduna cu-o mână,
trăznetul îl culegea din cer.
Gloanțele veneau să-i ciugulească
piuind, din pumni, surăs viteaz.
El trecea pe lângă moartea ostășească,
cu lumini de cântec pe obraz,

O poftea, râzând, cu el, la cină, –
și cum sta la braț cu moartea, drept,
cer valah, de-asupra, pe obcină,
îi pune medalii noi pe piept...

Anii, brumă... Neamul, subt prigoane,
sângera băut de gușteri mari.
Lângă piepturi verzi de legionari
pogorî viteazu'n uragane.
De subt lespezi îl chemară vovevozi,
ca să crească'n fruntea gărzilor, parâng.
Oase de vlădici gemeau sub bozii,
veacurile Țării – oftău adânc.

... Și-a trecut prin temnițe... grămadă.
Țara-a stat cu el, legată'n fier,
Temnița-a prins aripi de baladă
Și s'a ridicat, de-atunci, la cer...
Gratiile au plesnit ca o vioară,
și legiunile, cu clocot de prier,
au pornit cântând în primăvară
după Căpitan și Grănicer.

Cântecul, pe umăr, cât un soare,
jertfele, în ochi, ca niște zări...
gărzile tunau, despicătoare, –
Țara toată, brațe și chemări...

Doamne, azi ni-l chemi și-l urci pe-o
rază...

Poate, sus, Arhanghelul Mihai
vrea să-l pună grănicer de pază
la hotarele cu fulgere din Rai.
Sau l'așteaptă, poate, sus, în strane
Mucenicii'n mâini cu verde ram, –
ca să ne vegheze, din icoane,
Sfânta noastră luptă pentru Neam!

Probleme vechi, abordări noi

Preot prof. MARIUS VIȘOVAN

Vineri 20 octombrie, după amiaza, pe la ora 15,30... mă odihnesc butonând telecomanda...

Pe TVR 1, un istoric de la Institutul "Elie Wiesel", împreună cu alți intervievați, încercau să ne convingă de necesitatea acordării (sau suplimentării) despăgubirilor financiare pentru cetățenii de etnie romă care au fost deportați în Transnistria de către regimul Antonescu (1941-1944), de combatere a manifestărilor considerate "țiganofobe" din societatea românească, a discursului incitator la ură anti-romă sau disprețuitor, din partea unor oameni politici (nominalizat Băsescu...).

Schimb canalul și ajung la B1 TV, unde ni se relatează un caz din Timișoara când poliția a scăpat un infractor (nu știu dacă dovedit sau doar suspect) pentru că 15 persoane de etnie romă i-au împiedicat pe polițiști să-l rețină, după care acesta a dispărut... Îmi fug repede gândul la Catalonia unde chiar acum 2 zile fuseseră arestați doi lideri de ONG-uri separatiste (Jordi Sanchez și Jordi Cuixart), pentru că îndemnaseră cetățenii să împiedice forțele de ordine să pună în aplicare un ordin judecătoresc. Probabil că așa e normal într-un stat de drept. La noi, infractorul a scăpat, iar "galeria" poate jubila liniștită...

Deci, ce trebuie să cred eu, telespectatorul român din 2017? Pe un canal TV mi se stârnește compasiunea pentru romii, ca victime ale unei persecuții din trecut, sugerându-mi-se că am avea, ca cetățeni români, o răspundere colectivă pentru acțiunea unui regim dictatorial de acum 70 de ani... Pe un alt canal (și nu e singurul...) ni se prezintă fapte anti-sociale săvârșite azi de grupuri de etnici romi, care - se vede treaba - nu sunt doar abateri

individuale, ci reflectă o mentalitate colectivă de sfidare a legilor, de solidarizare în rău în contra autorităților și în dauna cetățenilor pașnici. Nu cad în capcana de a crede că toți rromii sunt așa, nici măcar o majoritate statistică... Dar dacă avem, aproape zilnic, informații la TV cu crime, tâlhării, furturi săvârșite de rromi, uneori chiar lupte de stradă între clanuri sub privirea poliției care ezită să intervină... atunci ce să credem? Cineva sugera că ar trebui interzisă precizarea etniei infractorilor prezentați în mass-media... oare asta e soluția?

Mareșalul Antonescu susținea că deportarea rromilor era necesară pentru că mulți dintre aceștia jefuiau locuințele în timp ce populația se ascundea în adăposturi pe durata alarmelor aeriene (frecvente mai ales în 1943-1944), deci constituiau un pericol social masiv și repetat în situații limită de război. Această acuzație e doar o piesă dintr-un arsenal propagandistic sau aceste lucruri chiar s-au petrecut? Desigur, reprimarea fără discernământ doar pe motive etnice nu va fi niciodată justificată, dar nici prezentarea istoriei doar în "alb" și "negru" nu servește adevărului și nici reconcilierii. Avem nevoie și de un "gri" sănătos, în care să apară nuanțele necesare. De altfel, în privința întregii politici a regimului Antonescu (pentru care nu am nicio simpatie), de discriminare pe criterii etnice, cred că suntem încă departe de a lămuri toate aspectele. Eu unul încă aștept o dezbatere reală, la nivel înalt, cu toate documentele pe masă...

Stau și mă gândesc, de fapt ce cred eu despre țigani? Cristos ne cere să nu facem nicio deosebire, să privim numai omul, omul universal, creat după chipul și asemănarea lui Dumnezeu, omul care (indiferent de rasă, naționalitate, sex, avere sau grad de cultură, orientare politică sau filosofică) are nevoie de mântuire! Dacă e să-l apreciem, să-l apreciem numai după faptele lui! Cristos a murit pentru el pe cruce, deci este fratele meu! Papa Ioan Paul al doilea a declarat "fericit" un martir țigan din Spania, Ceferino Gimenez Malla, catehist catolic ucis de comuniști în timpul războiului civil (1936-1939). Țin minte că am fost foarte impresionat și am predicat pe această temă în duminica următoare... Ce dovadă mai bună că Dumnezeu ne cheamă pe toți la sfințenie, fără deosebire?

Pentru a gândi așa e nevoie de un efort permanent,

de o evanghelizare zilnică a conștiinței noastre, pentru că avem o inteligență limitată și, ca ființe sociale, operăm mereu cu clișee, cu stereotipuri... pentru a înțelege realitatea în care trăim, de multe ori simplificăm sau generalizăm...

Când aveam vreo 12 ani, un țigan m-a lovit (cu palma și cu piciorul) încercând să-mi ia banii cu care mergeam la magazin. N-am fost rănit, dar eram foarte speriat. Toată familia a zis să mergem să reclamăm la Miliție. Tata a recurs la o altă soluție - am mers împreună, l-am găsit pe stradă și tata l-a întrebat calm, dar ferm: "De ce l-ai lovit pe băiatul meu?" A îngăimat un răspuns neconvingător, dar de atunci nu am mai avut probleme cu el. Apoi o vreme nu l-am mai văzut, probabil făcuse mai multe "reprize" de pușcărie. După ani și ani, l-am întâlnit pe stradă, arăta foarte rău, mi-a cerut bani de o pâine. I-am dat, mulțumind lui Dumnezeu că îmi dă ocazia să împlinesc Evanghelia. Nu știu dacă mai trăiește, dar îi doresc să aibă soarta tâlharului din dreapta...

Cred sincer că problema rromilor e o problemă reală; nu etnică, ci socială. Nu cred că are nimeni ceva cu limba lor sau cu muzica lor (pe alocuri, încântător de frumoasă). E o problemă de mentalitate, de educație, de voință de integrare. Cred că și statul român mai are multe de făcut și populația majoritară are de corectat anumite abordări. Și cultele religioase pot face mai mult. Dar esențial mi se pare ca elita rromilor (au mulți artiști, profesori, avocați, sociologi, inclusiv preoți) și în primul rând organizațiile și asociațiile care-i reprezintă, să facă efortul de a aborda responsabil problema educației maselor de rromi, în primul rând a tineretului! Personalitățile rome să nu se mulțumească cu faptul că au fost acceptate și apreciate de societate pentru merite individuale, ci să coboare în mijlocul conaționalilor neintegrați, înfruntând mentalitățile defectuoase! Să meargă cu curaj acolo unde sunt probleme și să îndemne la învățătură și respectarea legilor statului, arătând prin exemplul personal că afirmarea profesională și relativa bunăstare materială sunt posibile prin muncă cinstită! Nu auto-victimizare, ci realism și efort constructiv.

P. S.

Când am spus „cu toate documentele pe masă”, m-am referit în special la cele 3 rapoarte despre lagărele din Transnistria întocmite de delegațiile neutre care au vizitat zona: una de la Crucea Roșie, una de la Vatican și una de la Ambasada Elveției. Cred că sunt documente esențiale, de maximă credibilitate, despre comportamentul autorităților militare românești în Transnistria. Știm că există aceste rapoarte, dar cum am putea avea acces la ele ?

Din Temnițele Memoriei: 27 octombrie 1940 Sunt reînținuți în cimitirul Mănăstirii Sfântul Nicolae Predeal o parte din legionarii asasinați de sângeroasa mânie a regelui Carol al II-lea în noaptea de 21/22 septembrie 1939.

Sunt aduși de la Vaslui cei 32 legionarii asasinați în acest lagăr, de la București sunt aduse urnele cu cenușa legionarilor asasinați în vara și toamna lui 1939 (Nicoleta Nicolescu, prof. Vasile Christescu, Victor Dragomirescu, echipa Nadoleanu, echipa Miti Dumitrescu). Odată cu aceștia, sunt reînținuți Elena Bagdad (asasinată la Bârnova/Iași) și Vasile Naciu (asasinat la Tecuci).

În veci pomenirea lor!

Români și Românofoni.

Unirea și dezbinarea

Românii vechi își cunoșteau neputințele, limitele, nepotrivirile; le luau ca atare și trăiau, *împreună*, ținând seama de ele. Petreceau sau munceau recunoscându-și limitele, nepotrivirile și neputințele, glumind pe seama lor, chiar (era un mijloc de blândă și puternică acceptare a hotarelor firești). Lucrau *împreună* acolo unde puteau, *singuri* acolo unde așa era mai bine. Știau că e mai bine să ai un prieten alături când poate decât să fi totdeauna singur. Astfel au făcut istorie, au împlinit lucruri ce par unora legende sau chiar născociri.

Românofonii* de azi vor o unire prin *identitate* (celălalt trebuie să aibă *exact* aceleași păreri/principii/purtări etc.), altfel privindu-l pe celălalt drept dușman. Cum identitate nu există, Românofonii se privesc unul pe altul – fâțiș ori pe ascuns – ca dușmani. *Dezbinarea* devine astfel un fel de viață, *însingurarea* – chiar și în mijlocul celor mai mari mulțimi – o permanență, *drogurile* – de la fumat și sex nonafectiv (și niciodată împlinitor, desigur) până la etnobotanice, iarbă, zăpadă, ciuperci și ce-o mai fi – o necesitate (chiar și emisiunile tv, telenovelele, chat-urile etc. împlinesc aceeași funcție).

Ieșirea din pușcăriă românofonă – ieșirea din „matrix” – este simplă: adunarea împreună pe prin-

cipii românești. Înțelegând că nu suntem și nu vom fi la fel, că unii sunt vegetarieni, alții omnivori, că unii iubesc fotbalul, alții trântele, alții oina, alții șahul, că unii beau ceai, alții bere, alții vin etc. Să ne bucurăm de ceea ce găsim ceilalți bun în noi, oricum este mai bine decât să nu fie nimeni care să găsească ceva bun în noi! Și dacă ne doare că nu

prețuiesc din noi tot ceea ce prețuim noi, să ne amintim că, pe de-o parte, nici noi nu prețuim în ei tot ceea ce li se pare lor că merită, iar pe de altă parte, că oamenii se descoperă și prețuiesc mai bine în timp. Doar că trebuie să fie un timp *împreună*, în *unire*, iar nu unul în *dezbinare*.

Pr. MIHAI-ANDREI ALDEA

* Prin **Românofoni** se înțeleg vorbitorii de oarece limbă română – cetățeni sau nu ai Republicii România – care nu cunosc și nu duc mai departe moștenirea Sfinților și Eroilor Neamului Românesc (singura prin care ne putem defini ca **Români**).

Biserica Catolică din România sprijină referendumul pentru familie

Pe 1 octombrie 2017 în toate bisericile catolice din România s-a dat citire hotărârii CER - Conferința Episcopală Română (formată din toți episcopii romano-catolici și greco-catolici din țară) din 20 septembrie a.c., de susținere a referendumului pentru schimbarea Constituției României pentru clarificarea definiției căsătoriei ca „uniune liber consimțită între un bărbat și o femeie”.

Scrisoare Pastorală

Dragi frați și surori în Cristos,

Cu spirit profetic, vizionara de la Fatima, sora Lucia dos Santos, în 1981, cu ocazia fondării Institutului Ioan Paul al II-lea din Roma, dedicat studiilor pe tema căsătoriei și a familiei scria: „*bătălia finală dintre Dumnezeu și împărăția satanei va fi pentru căsătorie și familie. Nu vă fie teamă*”, a adăugat ea, „*căci oricine lucrează pentru sfințenia căsătoriei și a familiei va avea mereu de suferit și se va lovi de tot felul de împotriviri, căci familia este cheiunea decisivă*”, dar cu multă speranță sora Lucia încheia „*dar Ea îi va zdrobi capul*”. Astfel, sora Lucia lega de devoțiunea la Inima neprihănită a Mariei lupta pentru apărarea familiei de orice rău, dar și victoria asupra asalturilor satanei.

În ultimele decenii asistăm în Europa și în lumea întreagă la un adevărat atac asupra instituției familiei și a căsătoriei, un război subtil dus, paradoxal, în numele libertății, al unei libertăți greșit înțelese care răstălmăcește semnificația termenilor de căsătorie și de familie. Gravitatea vine din faptul că se atentează astfel la temeiul creației, cu adevărul despre relația dintre bărbat și femeie, despre transmiterea vieții, despre educația copiilor. Cum oare

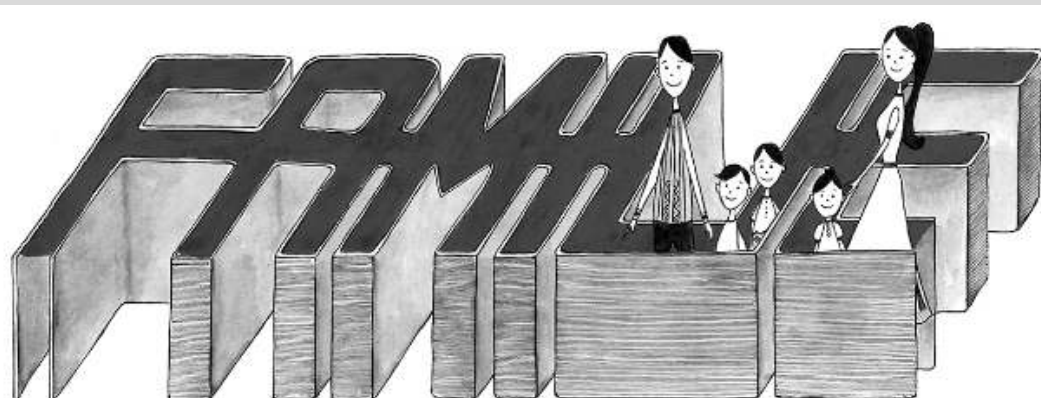
noi, episcopii din România, să nu ne exprimăm îngrijorarea față de situația căsătoriei și a familiei? Salutăm cu mare speranță inițiativele din societatea civilă, numărul mare de asociații și fundații care s-au grupat pentru a apăra căsătoria și familia. Le încurajăm și le susținem cu rugăciunea noastră. În această rugăciune punem și Referendumul care probabil se va ține în viitorul apropiat, octombrie-noiembrie, și care vizează modificarea articolului 48 din Constituția României. Ne exprimăm acordul pentru înlocuirea expresiei „uniune liber consimțită între soți” cu „uniune liber consimțită între un bărbat și o femeie” în viitoarea Constituție a României, considerând-o ca o necesară măsură de ocrotire a căsătoriei și a familiei.

Le cerem tuturor credincioșilor și oamenilor de bunăvoință din întreaga societate să susțină acest demers acasă, la muncă, oriunde au ocazia de a se întâlni cu prieteni, rude, cunoscuți. Propunem aceasta ca pe o formă de apostolat și ca pe o puternică mărturie de recunoaștere și promovare a frumuseții căsătoriei și familiei, așa cum a voit-o Dumnezeu și un răspuns dat campaniei subtile de distrugere a căsătoriei.

Încredințăm ocrotirii Inimii neprihănite a Mariei întreaga operă de susținere a familiei cu speranța că și România se va alătura statelor europene care au introdus în Carta lor fundamentală precizarea cu privire la căsătoria dintre un bărbat și o femeie.

Le cerem preoților ca până la sfârșitul lunii octombrie, dedicată sfântului rozariu, în fiecare duminică să recite rugăciunea: „*Sub ocrotirea ta alergăm, sfântă Născătoare de Dumnezeu, nu ne disprețui rugăciunile în nevoile noastre, ci ne mântuiește oricând de toate primejdiile, Fecioară slăvită și binecuvântată. Amin.*”

Episcopii catolici din România

Familia este
TEMELIA
neamului

Târgșorul Nou

– vacanță în pușcărie –

ION DUNCA

Târziu, în noapte, am fost debarcați într-o stație mărunță și prost luminată. Am zărit mai mult decât am văzut niște gardieni care ne-au luat în primire, dar nu le-am distins fețele. Nici nu prea eram interesați. Grăbiți, cu reflexele formate în cele două-trei săptămâni de Jilava, am cam dat năvală, să nu fim loviți, cu reflexe gata formate: eram deja dresați. Ne-au domolit gardienii aceia aproape nevăzuți și încet, cu blândețe, ne-au condus undeva. Am intrat într-o „incintă” din care nu am văzut mare lucru, dar nu aducea a închisoare, așa cum știam de acum, cam cum arată pușcăriile patriei. Sau credeam că le știam. Doar pe cele tipizate, gen „Maria Tereza” din Ardeal și extrema, Jilava.

Ne-au cazat într-o încăpăre mobilată cu niște pricuri confecționate din lăzi de ambalaj, care puse una lângă alta, deveniseră paturi confortabile. Nu eram deranjați, era ceva mai bun decât dușumeaua goală de scândură sau, și mai rău, omniprezentul ciment. Spațiul era denumit carantină și, fiind noi informați, știam că va trebui să adăstăm aici cele două săptămâni regulamentare.

Aceasta fiind rânduiala pușcăriilor. Care o fi avut un rost pe care nu-l înțelegeam. Oricum, nu aveam calitatea de a modifica regulamentele penitenciare conform gusturilor noastre. Devenite nu știu cum, pretențioase: cum adică, de ce să stăm aici două săptămâni? Cu aceste gânduri rebele, am adormit.

Temerile noastre s-au dovedit deșarte. Se făcuse ziuă și ne uitam prin geamurile ce păreau a fi aparținut unui fost atelier, spre curtea cu arbori bătrâni și stufoși, cu ceva în centru ce semăna cu cele spuse nouă de țâncul Ladea, că ar fi un bazin de înot. Întregul aspect era cu totul altceva decât ceea ce s-ar putea defini ca spațiu de detenție.

Cineva a bătut deșteptarea într-un tampon de vagon feroviar agățat cu sârmă de un copac și o mulțime de tineri ca și noi, din aceeași generație, care păreau să fie bine hrăniți și frumos bronzați, au năvălit plini de voioșie în spațiul care ni se părea imens, spălându-se de zor și cu vădită voluptate în pâraiașul care traversa curtea trecând prin bazin, un lux de neimaginat; unii chiar s-au aruncat în bazin, lăfăindu-se și înotând, apoi cei mai mulți, rugându-se umili și decenti, fiecare pe unde-și avea locul, probabil de mult statornicit.

S-a auzit o bubuitură năpraznică. Aveam să aflăm că era momentul când porneau la treabă războaiele mecanice, unde o parte de deținuți își demonstrau talentele și hărnicia. În paralel lucrau și războaiele manuale, care cereau o și mai mare pricepere și îndemănare. Și unele și altele produceau pânza aceea de bumbac, cunoscută în vreme ca *americă*. Probabil fiindcă apăruse pe la noi odată cu ajutorul american de după război. Cei ce munceau în ateliere aveau nu știu ce favoruri, dar cei mai mulți o făceau pur și simplu pentru a avea o ocupație.

După ce ne-am primit porția de terci gros, caraliul destul de vârstnic, care ne șocase prin asemănarea izbitoră cu Tătucul Stalin, ne-a informat cu un aer solemn și încruntat că suntem liberi în curte. Astfel, carantina dispărea undeva în necunoscut și fără alte formalități, am fost aruncați în grămada de liceeni ageri și vioi din curtea Penitenciarului Târgșor.

De la început ne-m izbit de grupul nu prea numeros, dar activ și vocal al reeducaților, dominați de moldoveni, care, sărmanii, trecuseră prin crâncenul penitenciar din Suceava. Acolo a fost – greu de

imaginat, dar real – și mai rău decât pe unde trecuserăm noi. Acolo a început nefericita inițiativă a lui Bogdanovici, care credea cu naivitate – cum s-a dovedit ulterior – în salvarea elevilor moldoveni prin reeducare. Aceasta fiind o simulare – credea el – a schimbării modului de gândire în inversul său, devenind din adversari ai regimului, aderenți zeloși ai acestuia. Gata să facă orice pentru a se încadra în noua viață și a se opinti din răspuțeri pentru instaurarea și consolidarea temeinică a regimului socialist în țara noastră. Ideea părea ispititoare și ipoteza fraternizării cu cel rău „până treci puntea”, nu era – din nefericire – chiar străină mentalității unei mult prea însemnate părți din neamul nostru. Faci ce poți ca să te salvezi, nu? Probabil că mulți dintre ei considerau că, la urma urmei, a minți pe cei ce te mint cu nemiluita, nici nu ar fi cine știe ce păcat?! Cred acum – și nu numai eu – că în aceasta constă greșala fundamentală: unde este vorba de adevăr, nu sunt alternative! Dacă totuși le încerci, plătești! Greu! Foarte greu!

Când am sosit noi la Târgșor, reușiseră să divizeze în două facțiuni divergente, lumea liceenilor de acolo. Nu ar fi fost asta cine știe ce nenorocire, dar în acord cu unul din principiile de bază ale ideologiei bolșevice, au ridicat un zid de ură – cel puțin într-o parte – care otrăvea locul acela care ar fi putut fi nemaipomenit, atât prin relativa libertate, – chiar dacă într-un spațiu strict delimitat –, cât și prin marea omenie dovedită de personalul acestei instituții.

Totuși, când am ajuns acolo, divergențele nu erau atât de acutizate, reeducații se agitau mai degrabă în gol, nefiind susținuți decât pur formal de administrație. Aceasta nu putea să-i reprime direct, chit că nu-i încânta turbulența iscată, care ar fi putut să le dea bătăi de cap. Noi îi tratam – și cred că nu am greșit – cu nedisimulat dispreț.

Îi las pe amărății de care vorbeam, dar trebuia să descriu – cât de sumar – starea de spirit din acel moment și mă întorc la emoțiile simțite de orice adolescent, trecut brusc de la cucuvelele Jilavei, la primăvara adolescentină – chit că era început de toamnă – în curtea înverzită și plină de proștețime, prin alcătuirea populației locului.

Am intrat în curte cu timiditate, conduși de Tătucul, alias Moș Dumitrache, încruntat (era un prefăcut și ce bine că era așa!) și ne-a lăsat – ingraturul – pe seama cui s-o nimeri. Mai târziu am înțeles reticența Moșului: de unde era să știe în ce ape ne scaldăm? Cert este că într-un răstimp scurt am primit cărțile poștale și ne-am anunțat familiile că existăm și la ce adresă. După vreo două săptămâni au început să sosească de acasă pachetele cu alimente și posibilitatea „accelerării” refacerii fizice, devenită certitudine.

Un amănunt, nu lipsit de semnificație: la sosirea noastră în Târgșor, toți cei de față – inclusiv gardienii – au afirmat că până la acea dată nu mai sosise acolo un lot compus din niște indivizi atât de prăpădiți cum eram noi. De unde veneam, toți erau la fel, iar noi nici nu eram conștienți de halul degradării fizice în care ne găseam. Cu cine să faci comparații? Pentru noi, totul era în ordine!

Ne-am acomodat repede locului și ni s-au găsit și paturi, cam înghesușiți, dar acolo nimeni nu pretindea favoruri. Regula elementară a bunului simț se împământă înaintea de sosirea noastră, așa că am intrat în rând cu lumea imediat. Inclusiv la diversele servicii, precum căratul tinetelor de prin

dormitoare dimineața, corvezile la bucătărie pentru curățatul legumelor și ce mai era de curățat pe acolo, cum era fasolea și mai dificila linte. Aceste operațiuni se executau atunci și acolo, cu cea mai deplină conștiinciozitate și meticulozitate. Ce-i drept, nimeni nu ne zorea, timp aveam din belșug și orice ocupație era binevenită. Rândurile la servicii erau destul de rare, dat fiind efectivul care varia între 500-600 foști elevi. Unii spun că au fost și 800. Poate!

Conversațiile noastre cu reeducații s-au încheiat repede – spre probabila lor dezamăgire, mai ales și pentru că erau extrem de plicticoase. În schimb, am rămas cu niște reziduuri: cum auzeam accent moldovenesc, aveam tendința de a da dosul – mai mult sau mai puțin elegant –, ceea ce uneori crea situații jenante, căci nu toți moldovenii aparțineau aceleiași stirpe. După ce ne-am cunoscut mai bine, am constatat că aceștia erau îndeobște pe extreme: sau total negativi, sau excepționali în sens pozitiv. Desigur, erau și oscilanții – ca în orice colectivitate –, dar deocamdată nu-i sesizam. Eram destul de radicali și în situația dată nu greșeam, căci nu știam cum e să fii și în car, și-n teleguță.

Nu pot reconstitui etapele – nici nu contează – ceea ce știu este că ne-am făcut prieteni de prin toate zonele țării. Mi-am cunoscut țara prin oamenii ei.

- PROGRAM -

Programul zilei începea cu deșteptarea semnalată prin toacă, un tampon de vagon agățat de o creangă, bătut cu o bucată de fier. Suna strident, dar își făcea treaba. După care apăreau primii, cel de zi și cel de noapte. Urmați solemn de Moș Dumitrache, care arbora o legătură de chei impresionantă, de la cele mărunte pentru lacăte, la cele uriașe pentru poartă sau porți.

Primii gardieni formau o pereche pitorească. Tuinea, de noapte, rotund ca o butie, fost subofițer de cavalerie – fiind noi cărcotași de felul nostru, ne întrebam cum cum ar fi trebuit să arate calul apt să-l poarte în cărcă? –, om de treabă, dar cu un vocabular de cavalerist, capabil să debiteze o suită de înjurături cu durată aparent nelimitată. Ceea ce impresiona era că nu se repeta, iritarea fiind iscată de vreun mucalit – specie de care nu se ducea lipsă – numai din curiozitate: - Oare câte minute durează? Dura, nu glumă, spre amuzamentul mulțimii spectatorilor, dornici de distracție. După care Tuinea, ușurat și cu nervii descărcați, pleca fără să lase în urma lui niscaiva măsuri disciplinare, părțile fiind satisfăcute. Scena se repeta periodic – trasă la indigo – dar repertoriul diferea prin fantezie: primul de noapte era o figură de nota zece. Ca și faptul că în înjurăturile lui nu intrau niciodată cele sfinte, el având cu totul alte ținte.

Primul de zi, Vițelu (Vețelu?), cumnat cu Moș Dumitrache, era și el rotund, dar cu proporții reduse comparativ cu colegul său de noapte, rezervat în ceea ce privește vocabularul, calm și omenos, petrecându-și ultima perioadă înainte de pensionare cum se pricepea mai bine.

A fost multă vreme șef de dubă, pușcărie pe roți și în această calitate cunoscuse în lungul anilor multă lume: comuniști, legionari, ca și alții care formau clientela pușcăriilor pe motive politice în perioada interbelică și în timpul războiului. Nu se mai mira de nimic. Cei care odinioară erau considerați secaturile timpului, în slujba unor vecini care de veacuri au fost cel puțin jenanți pentru noi, acum erau stăpâni – aparenti – ai țării. De fapt slugi supuse. Primii prigonitori ai acestui neam oropsit și de străini și – ceea ce-i mult mai rău – de proprii săi netrebniți, trădători de neam și țară.

Toate marile răsturnări de la sfârșitul marilor conflagrații, n-au răsturnat bunul simț al acestor oameni simpli și de treabă, cărora le datorăm recunoștință pentru ceea ce putem numi – fără exagerare – vacanță-n pușcărie.

Căci asta a fost Târgșorul o bună bucată de vreme.

(va urma)

Din Temnițele Memoriei: în ziarul Pământul Strămoșesc, 26 oct. 1930

Preotul greco-catolic Andrei Berinde din Borșa, alături de confratele său ortodox, Ion Dumitrescu (ambii legionari) au fost arestați, întemnițați și judecați (ulterior, achitați) pe baza acuzației nedrepte că ar fi instigat populația românească din Borșa să incendieze casele evreiești. Căpitanul a urmărit cu atenție evenimentele tensionate din Maramureș și derularea procesului, folosind la adresa celor 2 preoți arestați expresia "sfînții răsculați din Maramureș". Aflat în detenție la Sighet, preotul Berinde a scris Căpitanului o scrisoare înflăcărată, document spectaculos și relevant pentru începuturile activității legionare în Maramureș.

Preot prof. Marius Vișovan

Scrisoare către Căpitan a Pr. Andrei Berinde, aflat în temnița Sighet

Iubite Căpitane, te rog foarte mult a-mi aproba mutarea Batalionului X Legionari în mijlocul Maramureșului, la Sighet. Am luat jurământul la vreo opt aici, în Sighet, și am nădejde că pot face în Sighet chiar un Regiment de legionari. Cred că voi reuși în organizarea întreg Maramureșului dacă voi ieși afară din închisoare și spital. Am un material născut pentru legionari și un teren prielnic.

Iubite Căpitane, nu vorbesc despre legionarii din

Borșa, ci de legionarii pe care i-am făcut în închisoare și spital. M-am pus în legătură cu tineretul Maramureșan și am oameni care-mi cutreeră Maramureșul pentru a rezolva cât mai în grabă chestia organizării și a semăna sămânța cea bună, prielnică Legiunii Arhanghelul Mihail. Băieții mei sunt curajoși, însuflețiți de marea problemă pe care o vom rezolva noi. Eu, iubite Căpitane, mă folosesc de toate ocaziile pe care mi le dau împrejurările. Chiar și copiii din clasele inferioare mi s-au prezentat, rugându-mă să le fac posibilă intrarea în Legiune. Nu i-am refuzat pentru că avem lipsă de cadre care vor crește în spiritul nostru.

Se va extinde organizația Arhanghelului Mihail și peste Maramureș, în Sarasău care de acum se apropie de Țara Oașului, patria mea natală. Am un legionar ce-i gata să treacă munții spre a organiza și Țara Oașului. Ne-ar mai rămâne Țara Țapilor și am făcut barieră de fier în contra păgânilor pe întreg hotarul nord-estic al Transilvaniei.

Iubite Căpitan, planul meu văd că se va realiza frumos în interesul patriei, aici, la nord-estul Țării Române.

Ne organizăm în tăcere și pe când vom ieși, vom avea o tabără. Trebuie să trezim conștiința Maramureșului adormită. Azi mă aflu destul de trist, dar nu deznădăjduiesc pentru că Legiunea sporește de la Munte la Mare. Noi știm bine. Țara așteaptă mântuirea ei. Avem nevoie de oameni disciplinați care să constituie o adevărată gardă de fier. Cu vorbă multă se strică disciplina. Puține, dar să le poată mistui poporul.

Salve centurio nostro,

Andrei Berinde, preot

Comandant Batalion X Legionari Maramureș

Din Temnițele Memoriei: Circulara Căpitanului din 7 octombrie 1937 PORUNCILE COMERȚULUI LEGIONAR

1. Fii corect, până la sânge. Fă ca să-mi câștig încrederea în tine, chiar dacă ar fi să-ți dau sute de mii de lei. Nu pângări, prin necinste, comerțul legionar. Nu vei fura un pol, ci vei prăbuși o școală.
2. Nu minți niciodată. Nu înșela niciodată pe nimeni.
3. Poartă-te cu bună cuviință, politicos, bine-voitor și curtenitor, cu toată lumea.
4. Ocolește orice conflict, orice discuție contradictorie. Dintr'o mare politețe, în casa ta, clientul are totdeauna dreptate.
5. O neînțelegere asupra mărfii, prețului, banilor, etc., totdeauna se rezolvă în favoarea clientului.
6. Fii foarte politicos și foarte rezervat cu doamnele și cu orice femeie.
7. Cine se enervează, cine nu-și poate stăpâni nervii, nu e bun pentru batalionul comerțului.
8. Nu discuta în contradictoriu cu camarazii în fața clientului.
9. Nu fuma, nu sta în poziții necuviincioase, nu fi murdar, nu umbla nebărbierit și nepieptănat. Totdeauna curat, îngrijit, elegant.
10. Uită-te totdeauna în jurul tău și învață-te a fi gospodar: așează un lucru la locul său, chiar dacă nu e în sarcina ta a o face, ridică o hârtie, pune mâna pe mătură, șterge o masă, ajută unui camarad. Imediat ce ai terminat un lucru, ochii într'o mie de părți și unde vezi cea mai mică nevoie,

pune mâna. Nu zice ca leneșul: „asta nu-i treaba mea”. Fă, cât poți, fă tot, fă mereu, observă tot din jurul tău, judecă tot, acționează cu repeziciune și cu neastâmpăr, nu sta nici o clipă. Inteligent și viu, ca un șarpe.

11. Nu uita că orice funcțiune vei îndeplini, măturător, piccolo, chelner, bucătar, la tejghea, la pivniță, etc., te bucuri de aceeași dragoste și de aceeași onoare. Nici o funcțiune bine îndeplinită nu este inferioară alteia. In locul în care este pus,

afară sau sub pământ, în pivniță, tu ești Legiunea, tu o reprezinți. Legiunea te vede. După cum stăpânei unei case nu i se cuvine mai multă onoare atunci când stă în salon și primește musafiri, decât atunci când stă la bucătărie, sau decât atunci când mătură sau spală pe jos. Totul este ca ceia ce faci să fie bine făcut. Datoria bine îndeplinită. In Legiune ți se dă onoarea nu după ceia ce faci, ci după cum faci ceia ce ți s'a încredințat să faci.

12. Nu uita că noi legionarii ne vom încleșta într'un mare războiu cu rasa năvălitoare și numai cu aceste calități vom putea birui. Consideră-te deci pe front în fiecare minut. Invață-te cu viața aspră, legionară. Și nu uita, că dacă tu nu vei fi așa, atunci noi românii vom pierde războiul, iar Legiunea va fi compromisă în ochii lumii, cu toate jertfele făcute până azi.

Corneliu Zelea Codreanu, 7 octombrie 1937

Ultimul discurs

Jose Antonio Primo de Rivera

În 29 octombrie 1933, în Teatrul Comediei din Madrid, Jose Antonio Primo de Rivera rostea discursul care avea să revoluționeze politica acelei epoci și care va marca din acel moment spiritul a milioane de spanioli, considerându-se actul fondator al Falangei Spaniole.

Optzeci și patru de ani mai târziu, cu ocazia actului aniversar, organizat de Vechea Gardă în fața localului de la numărul 14 din Calle Principe, în Madrid, șeful național al acestei mișcări și-a rostit discursul care ar fi trebuit să fie ultimul înaintea iminentei sale intrări în închisoare.

Aceste evenimente au loc pe fondul haosului politic și instituțional favorizat, după cum în reiterate ocazii patrioții spanioli au denunțat, de însăși constituția din 1978 și de clasa politică coruptă până în adâncul ființei sale, incapabilă de a aplica codul penal pentru apărarea suveranității și a unității teritoriale.

Toate acestea Manuel Andrino le-a subliniat, încă o dată în discursul său, în stilu-i caracteristic-direct, demn de predecesorii săi la șefia mișcării naționale, al căror cuvânt a fost întotdeauna însoțit de faptă. „**¡ay del que no sepa levantar, frente a la poesía que destruye, la poesía que promete...**” – „**vai de cel ce nu va ști opune poeziei ce distruge, poezia care dă speranța!**” (José Antonio).

„Este curios de observat cum în urma celor întâmplate în Cataluňa, comentatorii și liderii de opinie par a fi descoperit că în acea mult tânjită, iubită și niciodată suficient trâmbitată „A doua Republică”, s-a produs o altă lovitură contra legalității, precum cea care se produce în aceste momente și că guvernul republican a trebuit să trimită armata împotriva președintelui Generalității, împotriva guvernului său și a lor „mozos de cuadro” (peiorativ; corect este „mossos d’escuadra”). Și nu doar împotriva lor, ci și împotriva socialiștilor, comuniștilor și anarhiștilor care au promovat revoluția din Octombrie 1934, provocând sute de morți și mii de răniți. Bun, în realitate n-au descoperit-o acum. O știau, dar au ascuns-o, cum au făcut-o restul de stomacuri mulțumite în școli, licee, universități etc.

Aici, în spate, pe această fațadă, până nu demult, exista o placă care amintea de ceea ce se considerase actul fondator al Falangei, dar, după cum puteți vedea, puii de cățea ce guvernează în Primăria din Madrid au decis că ei sunt cei care scriu istoria, ștergând ceea ce nu le place și au făcut-o să dispară, cum au făcut să dispară cele petrecute în ‘34 de parcă, așa cum vă comentam adineaori, nu s-ar fi petrecut niciodată. Deocamdată au început cu plăcile. Vom vedea în viitor dacă nu ne vor face dispăruți pe cei ce ne aflăm aici, cum au făcut în trecut, trimițând mii de madrileni în autobuzele EMT spre a fi exterminați.

Manuel Andrino Lobo

Unii dintre noi anunțăm, de peste patruzeci de ani, ce urma să se întâmple și, pe lângă faptul că ne-au numit fasciști, franchiști, naziști, rasiști, xenofobi și nu știu câte altele, ne-au arestat, ne-au amendat, ne-au interzis acțiunile, ne-au închis librăriile; am fost insultați în aplauzele generale ale întregii mizerii pe care o formează mediile de comunicare, care, nu o dată, s-au alăturat sistemului pentru a le face lucrul murdar în încercarea acestuia de a ne pune pumnul în gură. Acest sistem scârbos și corupt care s-a sprijinit în acea constituție din ‘78 pentru a comite tot felul de abuzuri împotriva Spaniei, a istoriei și a grandezii sale. O constituție care, nu numai că nu reprezintă soluția, ci este adevărata vinovată de haosul, de ruina și de situația de ruptură și conflictul civil care se produce, nu doar în Cataluňa, ci și în restul Spaniei. O constituție care încurajează conflictul între unele regiuni, uneori pentru chestiuni atât de esențiale cum ar fi distribuția apei. O constituție ce permite existența cetățenilor spanioli de prima, a doua și a treia clasă, în funcție de locul în care au avut norocul sau ghinionul să se nască.

Noi, falangiștii, am spus atunci NU în acel referendum manipulat și dirijat de către putere pentru a se aproba, DA sau DA, aceea numită „lege de legi” ce ne-a adus pe marginea prăpastiei. Și falangiștii spuneau NU în acel îndepărtat ‘78, nu pentru că am fi fost ghicitori sau ceva asemănător, dar dacă „los españoles” ar fi citit cu adevărat acel pamflet pe care ni-l băgau, cu milioanele, în cutiile poștale, și-ar fi dat seama că împărțirea Spaniei în numitele „comunități autonome” însemna o adevărată sinucidere și o cedare inacceptabilă în fața acelor național-teroriști și a întregii stângi care au pretins, într-un fel sau altul, câștigarea unui război pe care îl provocară și îl pierdură.

Un lucru însă nu uităm și este important de amintit colaborarea fundamentală, interesată și decisivă a acelor trădători și sperjuri ce formau UCD (Union de Centro Democratica) și AP (Alianza Popular) cu aceste personaje sinistre și decisive pentru a ne aduce în această situație, care au fost Suarez și Fraga. Pentru că separatiștii au ajuns până unde au ajuns deoarece, începând cu acea nefastă tranziție, distinctele guverne ale PP și PSOE au pactizat cu ei și le-au pus pe tavă învățământul, securitatea și finanțare suficientă pentru a se putea educa și indoctrina în ura față de Spania, pentru a forma o poliție mercenară, trădătoare și antispaniolă și pentru instaurarea în Cataluňa a unei corupții generalizate, după modelul mafiei siciliene.

Asistăm cu repulsie la spectacolul pe care-l dau reprezentanții celor două partide, vrând să se pună în fața pancartelor în manifestații multitudinare ca cea din Barcelona sau de aici, din Madrid, și se înfășoară în drapelul Spaniei după ce ajunseseră să promulge o lege pentru a interzice însemnele

naționale în manifestații și evenimente sportive.

Nu credem că unitatea Spaniei trebuie să depindă de ceea ce se numește democrație și nu e, nici de ceea ce unii numesc libertate și nu e alt lucru decât tirania lașilor. Acești lași care se refugiază la adăpostul „avocaților statului”, a procurorilor și judecătorilor pentru a demonstra cât de inutili sunt și de câtă lipsă de bărbăție pot da dovadă atunci când trebuie să pună punct provocării separatiste.

Spania este mai importantă decât toată această clică politică coruptă, trădătoare și antispaniolă care dirijează guvernul acestei (în alte timpuri) mari națiuni.

Spania este moștenirea milenară a strămoșilor noștri care au făcut-o mare, FOARTE MARE, și au scris cu litere de aur numele Spania, în istoria universală. Și pentru aceasta trebuie să perpetuăm acest proiect de viață, destin și conviețuire în comun. Pentru că nu putem sta nicio secundă cu brațele încrucișate, în timp ce compatrioții noștri, care în Cataluňa se simt spanioli, vorbesc și gândesc în spaniolă, sunt urmăriți, semnați și agreșați cu impunitate, iar simbolurile patriei sunt arse și ultragiate, fără ca cineva să miște un deget pentru a împiedica aceasta.

Dacă pentru acestea trebuie să mergem la război, peste cumințenia stupidă a dreptei lașe și peste acest progresism antispaniol al stângii, eu vă zic că, precum în ‘36, vom merge și vom stropi cu sângele nostru și al inamicilor câmpiile și străzile Spaniei.

Camarazi! PENTRU SFÂNTA UNITATE NAȚIONALĂ, ARRIBA ESPAÑA! ARRIBA ESPAÑA! ARRIBA ESPAÑA!”

La încheierea articolului, marți, 31 octombrie, cu doar câteva ore înainte de intrarea în închisoare a lui Manuel Andrino și a altor doi camarazi falangiști, surprindea comunicatul Tribunalului Suprem care anunța o amânare de 15 zile. Se așteaptă ca în acest termen Supremul să comunice admiterea sau neadmiterea ultimului recurs la care au dreptul condamnarile sub cinci ani, recurs ce timp de opt luni nu fusese luat în seamă, până acum, de înaltele foruri ale justiției.

Haosul politic și instituțional - sintagmă pe care am repetat-o în cele două articole referitoare la situația camarazilor patrioți spanioli, rezumă o stare de fapt incredibilă într-un stat de drept. Este vorba aici despre incredulitatea cu care un popor asistă la frica flagrantă a instituțiilor de a aplica codul penal, timp de peste o lună în care numărul de ilegalități depășesc orice închipuire. Cu o poliție autonomică, finanțată de ministerul de interne al guvernului spaniol, cu o atitudine sfidătoare față de acesta, refuzând fățiș subordonarea față de delegatul guvernamental numit. Vorbim aici de un efectiv de 17000 de oameni înarmați.

Până în acest moment peste 2000 de firme și-au mutat domiciliul fiscal din Cataluňa în restul teritoriului Spaniei.

Cum a decis guvernul central să rezolve această criză? Prin organizarea de alegeri autonome în luna decembrie. Alegeri la care separatiștii vor putea participa, deoarece ei n-au fost inabilitați.

Dacă în urmă cu o săptămână pretenția la independență era ridiculizată de către principalii săi artiști, prin comportamentul lor infantil, de un penibil absolut, prin arestarea consilierilor și apoi a lui Puigdemont, acesta este practic trezit la viață.

Nici dacă l-ar fi implorat pe premierul Spaniei, acesta n-ar fi fost capabil de a le acorda un premiu mai mare celor care au dat această lovitură de stat, în văzul întregii Europe.

CĂLIN GABOR, Spania

P. S.

Autoritățile belgiene i-au pus în libertate pe liderul catalan, Carles Puigdemont și pe cei 5 consilieri fugiți, dar asupra lor continuă să apese un ordin de arestare internațional, eliberat de Justiția spaniolă.

Flori de aur din Maramureș (41)

Sub acest generic oferim cititorilor întâmplări de viață din istoria recentă a Maramureșului, ca dovezi eroice de credință și iubire creștină.

(M. V.)

“Încet, încet se apropia Crăciunul (1964), un Crăciun oarecum liber. Căutam să-mi amintesc febra pregătirilor în așteptarea Nașterii Domnului și, astfel, gândurile mi se mai linișteau și păreau să capete un sens... Picurau din cer colinzile ca niște clopoței, prin glasul copiilor de la geam. Ei anunțau - fără teamă - că s-a născut Isus. Copiii - ce nu fuseseră alterați de presiunea ideologică ce se manifesta până și asupra lor.

Acasă aveam și un pom de Crăciun; privindu-l și ascultând colindul copiilor, mintea mea a zburat spre Crăciunurile din închisoare, începând cu cea teribilă zi de Crăciun din 1949, zi când s-a dezlănțuit uraganul de la Pitești, ce a doborât atâția dintre noi. Apoi alte Crăciunuri, mai liniștite oarecum, de la Baia Sprie sau Aiud, când într-un colț de celulă - pentru a nu fi auziți de gardieni, cântam în șoaptă colinzi și căutam să ne împletim gândurile cu cei de acasă, care nu știau nimic de noi, precum nici noi de ei.

Mama și-a amintit când, cu ani în urmă, camarazii mei fugiți în munți au apărut într-o noapte de Crăciun, colindând la geam. Erau îmbrăcați în straie țărănești, cu căciuli mari, ce le acopereau fața,

spre a nu fi recunoscuți de oamenii cu gânduri rele. *A fost un amestec de frică și bucurie* - continuă mama -, frica de a nu fi urmăriti de Securitate și prinși, dar și bucuria că sunt prietenii mei, care au adus cu ei un dram de speranță în mai bine. Mama căuta să-și imagineze că eram și eu acolo printre ei, ca pe vremuri...”

(Aurel Vișovan, *Dincoace de gratii*)

România și sfârșitul Europei (7)

Mihail Sturdza (1886-1980) a fost un diplomat de prestigiu, ministru de externe al României în

perioada Statului Național - Legionar (1940 - 1941) și a Guvernului Național de la Viena (1944 - 1945). Lucrarea sa *“România și sfârșitul Europei”* constituie un izvor documentar de excepție.

Îndată cu iscălirea pactului de neagresiune cu Sovietele, Polonia încheiase o convenție feroviară cu vecina sa. Convenția similară, a României cu URSS, urma aproape cuvânt cu cuvânt Convenția Polono - Sovietică, cu o singură deosebire. În Convenția Româno -Sovietică cuvintele “graniță”, “punct de graniță”, “vamă”, “autorități vamale”, “autorități de graniță”, precum și orice cuvânt sau expresie care ar fi confirmat sau implicat existența unei granițe la Nistru erau cu grijă șterse și înlocuite prin circumlocuțiuni care făceau cinste imaginației celor 2 negociatori. Nu numai faptul că Sovietele obținuseră ceea ce le fusese negat la Riga trebuia să provoace îngrijorarea factorilor noștri responsabili, dar și faptul material al restabilirii comunicațiilor întrerupte de mai bine de 15 ani, fără ca motivul acestei

întreruperi să fi fost în cea mai mică măsură înlăturat. (pag. 82)

Cu o perseverență demnă de o cauză mai bună, Titulescu își continuă “opera” de a scoate Uniunea Sovietică din izolare, după cum dictau interesele oculte pe care el le slujea. Dar cu ce preț? Cu prețul punerii în pericol a României. Un act clasic de trădare națională. Titulescu însă nu pare să fi avut asemenea muștrări de conștiință....

Convenția feroviară româno-sovietică din 1934 este un exemplu evident. URSS câștiga pe plan diplomatic (și în pregătire și pe plan militar) fără să ofere nimic în schimb. URSS continua să nu recunoască apartenența Basarabiei la România, documentul “confectionat” fiind o mostră de măiestrie diabolică cu scopul de ocolire a realității din teren, desigur cu acordul diplomației române care s-a lăsat păcălită, actul fiind în sine o mare batjocură la adresa României, cu consecințe periculoase. Polonia negociase corect, având încredere în Franța (care patrona încă echilibrul european), dar poziția din în ce în mai șubredă a României îi va face și pe polonezi vulnerabili. Numai o alianță solidă româno-polonă, având în spate o Germanie puternică, ar fi putut opri invazia sovietică în Europa. Masoneria din spatele lui Titulescu hotărâse însă altceva...

Preot prof. MARIUS VIȘOVAN

Din Temnițele Memoriei: 11 octombrie 1937, Ziarul Legionarii ION BANEA - VREM RELIGIE!

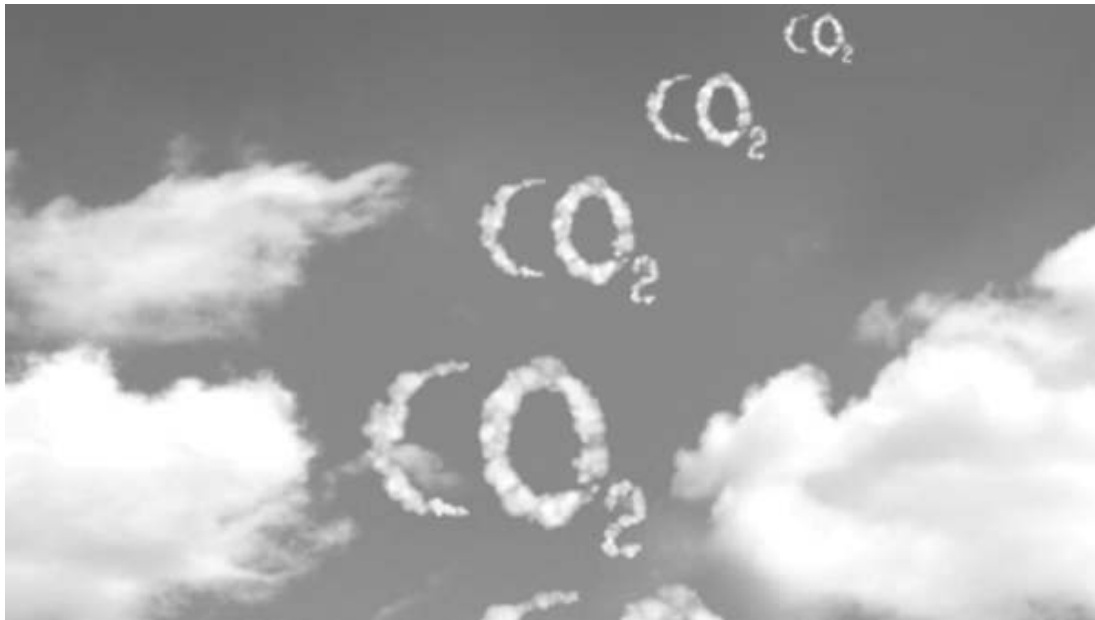
Pentru însănătoșirea vieții, nu vedem altă cale decât revenirea la adevăratul izvor al Tămăduirii: Biserica și învățămintele Sfintei Evanghelii. Pentru aceasta cerem acum la început de an școlar universitar, introducerea religiei ca obiect de mare importanță în învățământul secundar și universitar. Religia la locul de cinste, fiind studiul de învățături dumnezeiești, nu după ușă, sau afară, cum doresc așa de mulți farisei ai veacului, electricității și recordurilor de viteză!

Învățăm anatomie, filosofie, economie politică și drept, dar vrem și Religie! Căci ce vom face cu bagajul de cunoștințe de tot fel, dacă ne lipsește suportul moral al credinței și virtuțile predicate de creștinism pe care celelalte studii nu ni le dau?!

Dioxidul de carbon

BADEA GHEORGHE

În ultima perioadă am fost asaltați până la suprasaturație, prin presă, radiodifuziune și televiziune, de cuvintele „încalzire globală”, „efectul de seră” și „efectele dioxidului de carbon asupra climatei”. Mulți discută dar foarte puțini știu despre ce este vorba. Cred că este necesară o clarificare.

Atmosfera este învelișul de aer al Pământului (cuvânt compus, de origine greacă, *atmos* = aer-abur și *sphaira* = sferă, înveliș). Ea este alcătuită din gaze: azot (78%), oxigen (21%), alte gaze (argon, CO₂, metan, heliu, neon, xenon) (1%), - vapori de apă, praf, polen, diverși poluanți, microorganisme. Forma atmosferei este sferică, mai bombată la Ecuator și mai turtită deasupra polilor. Structura pe verticală a atmosferei pune în evidență existența a cinci straturi: troposfera, stratosfera, mezosfera, termosfera, exosfera.

Primul și cel mai important strat este troposfera, aflată între 8 – 12 Km. Ea cuprinde cca. 90 % din masa atmosferei și aproape toată cantitatea de vapori de apă. Aici au loc principalele fenomene atmosferice, aici apar curenții convectivi ascendenți și descendenți. În troposferă bat vânturile și tot aici au loc procesele de evaporare, condensare, formarea norilor și a precipitațiilor, furtunile și descărcările electrice. Temperatura scade pe verticală la fiecare 100 metri cu aproximativ 0,6° C.

Compoziția aerului perfect uscat în atmosferă este (% din volum):

Azot (N ₂)	78,088
Oxigen (O ₂)	20,949
Argon (Ar ₂)	0,930
Dioxid de carbon (CO ₂)	0,030
Heliu (He)	0,00052
Hidrogen (H)	5,0•10 ⁻⁵
Gaz metan (CH ₄)	2,2•10 ⁻⁵
Amoniac (NH ₃)	1,6•10 ⁻⁵

Dioxidul de carbon (numit și bioxid de carbon) provine în proporție de 96% din natură, în principal din respirația plantelor. Noaptea, la întuneric, plantele elimină dioxid de carbon, iar ziua, sub influența luminii solare, plantele manifestă fenomenul de fotosinteză. Fotosinteza este procesul de fixare a dioxidului de carbon din atmosferă de către plantele verzi (cu clorofilă), în prezența radiațiilor solare, cu eliminare de oxigen și formare de compuși organici (glucide, lipide, pro-

teine) foarte variați. În timpul zilei este foarte sănătos să te plimbi prin pădure aerul fiind foarte bogat în oxigen. Noaptea însă, nefiind lumină și deci nefiind fotosinteză, plantele nu mai produc oxigen, ci elimină prin respirație, dioxid de carbon. Ca urmare, nu e recomandabil să te plimbi noaptea prin pădure.

Combinăția carbonului cu oxigenul poate fi de două feluri: monoxid de carbon și dioxid de carbon. Monoxidul de carbon este un gaz toxic agresiv, rezultat dintr-o ardere incompletă. Dacă este inhalat, formează în sânge oxihemoglobina, care este o combinație stabilă și ireversibilă, din cauza căreia, sângele nu mai poate transporta oxigen, persoana astfel otrăvită, moare prin sufocare.

Dioxidul de carbon, este însă un gaz neutral, stabil, mai greu decât aerul, total nepericulos pentru ființele vii și respectiv pentru oameni, cu multe calități pozitive. Fără el nu ar mai putea exista plante, iar dispariția plantelor ar însemna dispariția prin înfometare în primul rând a animalelor ierbivore și, ca urmare, a întregului ciclu de hrană-alimentare în natură și implicit pentru omenire.

Important de știut este că efectul de seră apare mult mai puternic din cauza vaporilor de apă din atmosferă și a gazului metan, care apare spontan și abundent în natură ca rezultat al unor descompuneri. Și mai important este însă faptul că efectul de seră este benefic, el asigură o nivelare a temperaturii în atmosferă, o eliminare a extremelor. Fără acest efect de seră, planeta noastră ar avea temperaturi ca pe lună, unde, nefiind atmosferă și deci nefiind efectul de seră, temperatura este ziua +127° C, iar noaptea ar fi -173° C. Iată câtă nedreptate se face efectului de seră și respectiv dioxidului de carbon. Iată cât de departe merge aberația luptei contra dioxidului de carbon. Pentru reducerea acestuia, teoretic, ar trebui distruse toate pădurile și toate zonele verzi, ceea ce evident ar fi o catastrofă la nivel planetar.

S-a comunicat, nu de mult, că doi bătrâni care făceau vin în beci, coborând să verifice bunul mers al procesului de vinificare, și-au pierdut cunoștința și au fost salvați de ceilalți membri ai familiei. Din procesul de fermentare a mustului a rezultat dioxid de carbon, care fiind greu, a umplut beciul. Dioxidul de carbon nu e toxic dar e nerespirabil, neavând oxigen. Dacă în loc de dioxid de carbon beciul ar fi fost plin cu apă, s-ar fi întâm-

plat același lucru, mediul fiind nerespirabil din lipsa oxigenului, cei doi făcători de vin, ar fi prezentat aceleași simptome de asfixiere. Prin similitudine, ar trebui să luăm măsuri de reducere a apei de pe Terra, cu conferințe internaționale, cu protocoale universale și cu investiții de miliarde de dolari. Și unde mai pui că automobilele noastre, prin arderea combustibilului fosil, produc și ele mari cantități de apă. Dărele albe care rămân în urma avioanelor care zboară la mare înălțime sunt apă rezultată din arderea combustibilului, ca și fumul alb apărut iarna din eșapamentele automobilelor noastre. Oameni morți prin înecare în apă au fost foarte mulți, niciun om însă nu a murit otrăvit de dioxidul de carbon.

S-a pornit o luptă cruntă contra automobilelor noastre. Firmele constructoare de automobile au anunțat măsuri ferme de reducere a emisiei de dioxid de carbon. La vânzarea și la impozitarea automobilelor s-au înființat limite pentru emisia de dioxid de carbon. Până acum, fiecare posesor de automobil știa câți litri de carburant consumă mașina lui la suta de km. Nimeni însă nu poate spune câte grame de dioxid de carbon produce mașina lui la suta de km și, în felul acesta, se produce deruta totală, nimeni nu mai știe nimic.

Intr-un litru de carburant (să zicem benzină) există un număr bine determinat de atomi de carbon. Prin ardere va rezulta exact același număr de molecule de dioxid de carbon. Nici unul în plus și nici unul în minus. Reducerea emisiei de dioxid de carbon nu se poate face decât prin reducerea consumului de carburant, adică folosirea unor motoare mai mici. Dacă la un autocamion de 5 tone care are un motor mare care consumă 15 litri la suta de km, am pune un motor de Trabant care consumă doar 3 litri la suta de km, pentru transportarea celor 5 tone ar trebui nu o singură oră, ca la motorul mare, ci 5 ore. În final, consumul va fi același 3x5=15. Vinovat pentru treaba asta este desigur Antoine Laurent de Lavoisier, care a stabilit că „în natură, nimic nu se pierde, nimic nu se câștigă, totul se transformă dintr-o formă într-alta, în cantități echivalente”.

Aspectul cantitativ este și el interesant. Dioxidul de carbon apare în atmosferă în proporție de 0,030%. Din această cantitate, 96% e produs de natură (în principal de la plante), iar restul de 4% sunt produse de civilizația umană, după cum urmează:

43,2%	centrale termice
24,8	industrie, comerț
13,0%	gospodăriile private
11,9%	autoturisme
7,1%	diverse

Așadar, din cele 0,030% CO₂ existent în atmosferă, doar 4% se datorează activităților umane și din acestea doar 11,9% provine din eșapamentul autoturismelor. Așadar, contribuția autoturismelor este: 0,03 x 0,04 x 0,119 = 0,0001428, deci, autoturismele aduc în atmosferă o cantitate de CO₂ de 0,0001428%, deci rotunjind puțin, reprezintă în atmosferă 0,00015%!!! Acesta este adevărul! Este evident că un aparat de măsură cu asemenea precizie nu există și este imposibil de a face o măsurătoare exactă în condițiile reale de neomogenitate a atmosferei și a diferențierii compoziției sale din loc în loc chiar la distanțe foarte mici precum și a modificării rapide a compoziției aerului în timp.

În final, se pune întrebarea, pentru ce toată această mascaradă? Răspunsul este un adevăr periculos: legea eternă și universală a profitului. George Orwell a scris că „în vremuri ale înșelătoriei universale, a spune adevărul este un act revoluționar”. Iar Mark Twain a spus că Dumnezeu a dat poporului american trei daruri: libertatea cuvântului, libertatea presei și înțelepciunea de a nu le folosi pe primele două.

Iartă-i, Doamne, că nu știu ce fac.

Comemorări și pomeniri 30 septembrie - 1 octombrie

Râmnicu Sărat/ Focșani/ Nicorești/ Bârlad/ Buhuși

România a avut și are eroi, martiri, mărturisitori și sfinți. Avem mormintele, monumentele și locurile lor de suferință, pătimire, biruință. An după an, ne strângem în jurul acestora comemorând pe cei plecați dintre noi. Acesta este dreptul nostru la memorie, la istorie, la adevăr, la identitate...

Traseul nostru comemorativ a început la Râmnicu Sărat, unde an de an ne adunăm în ultima sâmbătă a lunii septembrie pentru a onora jertfa celor 13 martiri legionari asasinați de urgia carlistă în temnița Râmnicu Sărat. Parastasul s-a săvârșit în fața monumentului lor aflat în Cimitirul orașului (foto 1). A fost prima comemorare de la Râmnic la care Bădica Corneliu Marcu a lipsit fizic, răspunzând însă PREZENT de dincolo de veșnicie. Slujba a fost oficiată de Părintele Stareț Hariton Negrea și de Părintele Ioan Șișmanian. Părintele Hariton a ținut și un cuvânt duhovnicesc din care ne-am hrănit și însuflețit. Gheorghe Apostolescu, Ion Banea, Alexandru Cantacuzino, Gheorghe Clime, Paul Craja, Bănică Dobre, Gheorghe Furdui, Gheorghe Istrate, Mihail Polihroniade, Aurel Serafim, Sima Simulescu, Alexandru Christian Tell, Neculai Totu au răspuns PREZENT la apel.

Au trecut doi ani de la mutarea în veșnicie a Olguței Blănaru Iordănescu, nepoata lui Hristache Solomon, prietenă a Fundației și camarada noastră dragă. Parastasul a avut loc la mormântul Olguței în Cimitirul Sudic din Focșani, fiind pomenită întreaga familie Solomon/ Blănaru/ Iordănescu.

De la Focșani am continuat drumul spre Nicoreștii Tecuciului unde comemorăm în fiecare an lupta, suferința și biruința familiei martire Iordache. Pomenirea Bădiței Nicoara și a Maicii Mihaela, dimpreună cu toți frații, cumanții și părinții a avut loc în fața casei bătrânești a familiei ce stă și astăzi mărturie a vremurilor apuse (foto 2). Slujba a fost oficiată de preoții Ion

Andriuță și Traian Ieremici.

Seara s-a încheiat la Bârlad unde își doarme somnul de veci Părintele Vasile Serghie – duhovnicul misticilor din temnița Aiudului. În cimitirul Eternitatea a avut loc pomenirea Părintelui la 11 ani de la mutarea sfinției sale la Domnul. Slujba a fost săvârșită de prietenul nostru, Pr. Flaviu Iosif, iar prinoasele, pregătite cu mare dragoste de presbitera Cătălina.

Împlinind o dorință a domnului Petru C. Baci, plecat dintre noi anul acesta, am hotărât ca traseul memoriei să ajungă și la Buhuși unde, prin efortul aceluiași Petru C. Baci, o cruce stă mărturie asasinatului comis în noaptea de 21/22 septembrie 1939 de către autoritățile locale, împlinind ordine venite de la Ministerul de Interne (foto 3). În apropiere de drumeagul ce duce la Mănăstirea Ciolpani, o cruce de fier indică locul pe care, acum 78 ani, cădeau secerăți de gloanțe Vasile Avădanei, Nicolae Mălinici și Vasile Puiu. Cei trei au fost tributul de sânge adus de județul Neamț (astăzi Buhușiul face parte din județul Bacău) în noaptea masacrului anti-legionar. Alături de cei trei s-au pomenit la slujba parastasului și la apelul morților zeci de camarazi băcăuani. Prinoasele și atmosfera deosebită în care a avut loc comuniunea noastră cu sufletele înaintașilor se datorează în mare parte Liliane și domnilor Traian și Ovidiu. Mulțumiri!

Înainte de încheierea traseului am aprins o lumânare și am dus o îmbrățișare sufletească crucilor dragilor nostru camarazi ce odihnesc în cimitirul Central Bacău: Petru Baci, Corneliu Niță, Vasile Stoian, Mircea Condopol, Gheorghe Măntulescu... noi mereu te plângem frate, iar tu dormi mereu...

În veci pomenirea tuturor martirilor noștri!

Din Temnițele Memoriei: 12 august 1935 Casa Legionară de la Nicorești

În urmă cu 82 de ani începea tabăra de muncă legionară de la Nicorești/ Tecuci (azi județul Galați). Aici, pe un teren pus la dispoziția Mișcării Legionare de familia Iordache, se dorea construirea unui Case a Legionarilor. Șeful taberei era bădița Iordache Nicoară – cel mai mare din cei 5 copii ai familiei, comandant legionar și asistent universitar la Facultatea de Chimie din București.

În tabără s-au perindat mai multe serii la lucru, totalizând 78 de legionari, până în data de 6 octombrie. S-au lucrat 30.000 de cărămizi din care ar fi trebuit să se înalțe în anii următori Casa Legionarilor. Alături de bădița Nicoară s-a aflat întreaga sa familie, remarcându-se surorile sale Marieta Iordache și Ana Iordache Chirulescu, cumnatul Victor Chirulescu, apoi Ecaterina Titi Găță, Vasile Naciu etc.

Comandamentul taberei s-a ridicat în curtea familiei Iordache, care a pus la dispoziție toate cele necesare organizării și funcționării taberei. Un șopron mare asigura spațiul optim pentru bucătărie și dormitorul băieților. Fetele dormeau în casă și se ocupau, pe rând, de pregătirea mesei. Într-una din imaginile din tabără, Ana Iordache

Chirulescu lucrează de zor la pregătirea mesei (foto). Pentru scoaterea lutului, se săpase o groapă mare în care acesta se și frământa cu picioarele, băieții o numiseră „groapa cu lei”.

Tabăra a continuat și în 1936 prin turnarea fundației. Din păcate, lucrările s-au oprit aici. Prigoanele au început să sufle cu moarte și temnițe...

Bădița Nicoară a fost împușcat în lagăr la Miercurea Ciuc în 1939, în același an și în aceeași zi Vasile Naciu era împușcat la Tecuci...

Victor Chirulescu avea să moară în 1942 în timpul războiului unde regimul Antonescu îl trimisese la „reabilitare” prin moarte sigură. Titi Găță murea în chip martiric, asasinată de autorități în 1949, Marieta la fel, moarte de sfântă în temnița Ciucului în 1963...

După 1948 comuniștii gălățeni au încercat să spargă fundația turnată la Nicorești. Aflaseră că într-unul din colțurile acesteia, în interiorul betonului se află zidită pentru veșnicie o sticlă ce conține lista tuturor legionarilor care au participat la tabăra de la Nicorești. O asemenea listă garanta

o serie de arestări sigure, promovare și recunoaștere pe linie de partid. Nu au reușit. Au încercat să o spargă, apoi să o smulgă cu tractorul. Nimic. Spre disperarea lor fundația nu s-a clintit... doar se dorea a fi o temelie de veac nou...

Astăzi fundația se află în curtea vecină cu casa bătrânească a familiei Iordache. Peste jumătate din fundație s-a ridicat o casa, cealaltă jumătate aflându-se în curte, la vedere. În ciuda tuturor intemperiilor naturale și... comuniste, temelia pusă de legionari a rămas un martor mut, dar de nestrămutat.

CEZARINA CONDURACHE

Ion Man

Ion s-a născut la 10 ianuarie 1931, la Gheorghieni, în familia Ion și Maria Man. Tatăl era funcționar la ocolul silvic, iar mama, casnică, a trecut în veșnicie de timpuriu.

Ion, elev al Liceului Sfântul Nicolae din Gheorghieni, avea să se înscrie în lupta românească dusă de Frățiile de Cruce. În 1949, unitatea FDC din care făcea parte este descoperită de Securitate. Ion Man este arestat la 2 mai 1949 și, judecat de Tribunalul Militar Cluj, avea să primească o condamnare de 4 ani închisoare corecțională pentru „uneltire împotriva orânduirii sociale”. Execută detenția la Târgșor (împreună cu tot Lotul Gheorghieni) și în lagărele Canalului, Poarta Albă și Galeșu. Eliberat la 9 august 1953, avea să revină acasă. Ion Man nu a mai fost arestat ulterior. După 1990 a continuat lupta alături de foștii camarazi, participând activ la acțiunile filialei AFDPR Târgu Mureș. An după an, participă la comemorarea de la Târgșor, închisoare în care, asemeni altor sute de copii deținuți politic, a început să urce Golgota neamului românesc.

Ion Man a trecut la Domnul în luna iunie 2017.

În veci pomenirea lui.

Din Temnițele Memoriei

6 octombrie 1940: Marea manifestație legionară

Jurământul celor peste 100.000 de legionari participanți la marea manifestație de la 6 octombrie:

“În duhul Căpitanului și al Neamului, în fața Regelui și a Generalului, ne legăm prin jertfa noastră supremă să facem cu toții un popor și o țară ca soarele sfânt de pe cer!”

Ziarul Cuvântul, 23 octombrie 1940 Deschiderea primei cantine legionare

Ieri la orele 10 dimineața, în sala Gib din strada Izvor, s-a inaugurat cantina legionară unde vor lua masa la prânz și seara 900 de refugiați basarabeni și bucovineni recomandați Ajutorului Legionar de Comisariatul General al Refugiaților.

Cantina este pusă sub conducerea doamnelor legionare din Capitală. Masa se servește gratuit. Sala, mobilierul, vesela și alimentele sunt primite în cadrul activității Ajutorului Legionar. Serviciul din interiorul cantinei este făcut de legionare.

Asemenea cantine vor fi organizate în toate cartierele Capitalei și în toată țara.

In Memoriam Atanase Zamfir

Nu toți copiii au șansa să-l vadă aievea pe Făt-Frumosul din basmele lor.

El, Atanase Zamfir – Tase, a avut-o.

În orașelul copilăriei lui, Focșani a avut loc odată ca niciodată o nuntă ca-n povești. În fruntea unui alai împărătesc, călărea pe un cal alb, alături de mireasa lui un Făt-Frumos mai mândru și mai chipeș decât cel pe care-l întâlnește el în basmele sale.

A închis pentru totdeauna, ca pe o icoană scumpă, această întâlnire, în sufletul lui de copil. N-a văzut însă atunci că pe fruntea lui, ca și pe cea a nuntașilor, stătea nevăzută, cununa muceniciei.

Mai târziu a aflat că acel Făt-Frumos se luase la trântă cu toți balaurii cei răi din țara lui. A înțeles că menirea lui era să facă o “țară mândră ca soarele sfânt de pe cer” și cu toată ființa sa, s-a înrolat în oastea acestui “ales” al Neamului.

În această luptă inegală au fost doborâți, dar nu învinși. Căci biruința lor nu era din lumea aceea. Și Tase Zamfir și-a dat obolul lui de suferință pentru îndrăzneala de a fi visat o lume mai bună și mai dreaptă.

Închis în lagărul de la Miercurea Ciuc, a supraviețuit măcelului de acolo din septembrie 1939. Nu s-a bucurat niciodată că moartea l-a ocolit. Dimpotrivă, l-a durut faptul că el n-a împărțit soarta camarazilor destinați morții.

Au urmat temnițele lui Antonescu și apoi lungul calvar al lagărelor și temnițelor comuniste. Așa i-au fost furăți din viață ani mulți, douăzeci și unu la număr.

Eliberat, a fost mereu urmărit și hărțuit de câinii de pază ai securității. El și camarazii lui aveau, în acele vremuri apăsătoare, o singură consolare – prietenia călită prin suferință și luptă.

El, Ion Ploeanu, Cătălin Ropă, Aristide Lefa se întâlneau în taină și-și destăinuiau unul altuia, “cu vorba măcinată ca cenușa”, amintirile. Și erau multe. Așa își găseau un liman de liniște după o viață de zbucium. “Pe unde or fi supremele ambiții să făurim din fiecare un crez? Și sfintele solare amiciții cu cerul plai străbun și meterez?”

Cu inima sfâșiată de durere îi evoca pe tinerii dedicați până la moarte visului lor, dar uitați, batjocoriți și umiliți de semeni:

O, Doamne, mult mă doare, rău mă doare
Că vestitorii aceia nesătui
Cu frunțile largi vaduri pentru soare
Trecurăm ca prin Țara nimănu.

Majoritatea poeziilor sunt scrise sub semnul aceleiași dureri.

A venit apoi Revoluția care a pus oarecum capăt acestei perioade agonizante.

Vorbind prea liber și-n locuri nepermise, Tase Zamfir a plătit cu viața această iluzorie libertate. O mână criminală l-a împins, la adăpostul nopții, lovindu-l cu fruntea de caldarâm.

Așa, “izbit în frunte”, a murit Tase Zamfir. I-au rămas însă versurile scrise în mare parte după eliberare.

Aproape toate spun povestea sfâșietoare a unui vis neîmplinit, plătit cu sânge și durere. Cele câteva, care ne-au parvenit, spun trunchiat aceiași poveste.

ELENA FIBIȘAN

continuare în pag. 15

Elena Fibișan

Doamna profesoară Elena Fibișan s-a mutat la Domnul în 12 octombrie 2017, fiind înmormântată la Timișoara două zile mai târziu. Născută în 1931, Elena – alături de surorile sale – s-a apropiat sufletește de Mișcarea Legionară, încadrându-se în Cetățui.

În Timișoara șefa Cetățuilor legionare era Maria Fibișan, sora cea mare a Elenei. În marele val de arestări din 1948 este arestată întâi Maria, care va rămâne aproape 2 ani în ghearele comuniștilor. Apoi este arestată și Elena, elevă de liceu, în vârstă de 17 ani...

Arestată de la internatul liceului său, Elena pornește spre Golgota carcerală în papuci și haine

de casă. Pentru ea – copil nevinovat – arestarea nu era un calvar, ci o bucurie care o readucea alături de sora sa și de tinerii minunați care alcătuiau FDC și Cetățuile din Timișoara. Eliberată după o lună de arest, Elena va termina liceul, apoi Facultatea de Litere, devenind profesoară de limba franceză.

Un suflet nobil, de o finețe și delicatețe remarcabile, Elena Fibișan a fost o prietenă deosebită a noastră, a Fundației noastre și o cititoare fidelă a revistei "Permanențe". Deși cu posibilități de deplasare limitate de starea de sănătate, doamna Fibișan participa la toate acțiunile noastre, însoțindu-ne cu gândul și cu rugăciunea... De acum rugăciunile ei pentru noi și pentru neamul

românesc vor fi și mai puternice...

În veci pomenirea ei!

Elena Fibișan – PREZENT!

CEZARINA CONDURACHE

versuri de Atanase Zamfir

Scrisoare

Am fost de mult, ți-i minte tineri, tineri
Ne-încrezători în lacrimi și dezastre,
Dieci subțiri la "Curtea Sfintei Vineri"
Profetici în caligrafii albastre.

Suiam solemn din zări de palisade
Leite-mpotriviri celor înfrângeri!
Ții minte cum speram că ni s-ar cade
Sigiliul testamentului cu îngeri?

În taină apoi prinosul de candoare
Ostracizatu-s-a-n amurg cuminte
Ne-au luat de mână semne de-ntrebare
Prin noi să rătăcim ... și necuvinte.

Est timp amar, amar, dar nu aparte
Descoperitu-l-am "festina lente"
Dar ne-am iubit, de-a valma-n dor de moarte
Vedenia zăpezilor ardente.

Epilog

În noi când tinerețea mai rămâne
O horă de năluci pe-un loc viran,
Când galbene ni-s vămile și spâne,
Pe cine-or troieni "les neiges d'antan?"

Pe unde-or fi supremele ambiții
Să ctitorim din fiecare-un crez?
Și sfintele, solare amicitii
Cu cerul, plai străbun și meterez?

Suntem, și acum, doar porți către impasuri
Doar ghimpi însângerați cu amintiri.
Deși ne-am vrea cu denii și popasuri
Sub verzile, carpate, mânăstiri.

Cum n-am uitat stihia și cătușa
Nici liturghiile cu îngeri goi,
Cu vorbe fărâmate ca cenușa
Ne spovedim la vise și-ntre noi.

Iisus nu ne mai cheamă din mulțime,
Și-a stins legenda mândrul Orion,

Și-ndoliați prin inimi că nu-i nime
Orbecăim prin "Noul Vavilon"

Nesomn și vis

Necunoscutul mă chema în noapte.
Ardea cățuia lunii un drum rău.
Parcă purtam coroană de flăcău
Trecând colina doar pe nori de lapte.

Voi merge, îmi ziceam, ultima dată,
Nu-mi place meseria de telal...
Însă o inimă simbol, ciudată
Vârșă în mine boabe de caval.

De pe trecut se înalța cortina
Să văd grădina ce trăiește-n noi.
-Unde te duci? mă întreba pricina,
Când doldoră ți-s ochii de strigoi?

Și-atâta tot. Fusese ora-n plus.
Sfârșitul se-ntâmplase înainte
Necunoscutul era foarte sus
Și pregătea Divanul de morminte.

Privind cocorii

Pe tâmpla mea coboară umbre de târziu
Când fi-va iarba-n spic duhovnicească
Abia atunci, vor poposi, eu știu,
Din zbor cocorii să se primenească.

Mai albi apoi sub o nuia de vânt
Ca de pe metereze iluzorii
Vor repeta cu mine din pământ
O tabla-a-înmulțirii de victorii.

Catrene

Cu bine să rămâneți minutare,
Adio, vin bătrân, prietenie
Ýronica firava lor stafie
Mi-ar priveghea colinda-n Carul Mare.

Prin munții tăi am rătăcit uimire
Cu edelweisu lumii-n cheotoare
Câte năluci nu mă făcură mire
Să le degust fantastica licoare.

N-am dichis la calcul cuantic
Cibernetica amantă;
Am rămas un moș romantic
În vin bun crezând și-n poante.

Finalul

Se-aude un ceas bătând, nu mi se pare!
Pe gânduri îl ascult - pornit să bată -
Smulgând din sânge clipa datorată
Să-și risipească bronzu-n depărtare.

Secunda asta ce-o doream uitată,
Ce uneori credeam că nu e-n stare
Să vină, și-a venit! Singura-n care
Definitiv s-adună viața toată!

O mai auzi? Precum o amintire
Ce-ai vrea s-o mai iubești, iertându-i ghimpul
Ecolu ei durează trist, subțire
Nedumerit că-n față-i pasul
Ce nu-l va mai ajunge, și-atuncea timpul
C-un deget înțelept, oprește ceasul.

"O, Doamne, mult mă doare, rău mă doare
Că vestitorii aceia nesătui
Cu frunțile largi vaduri pentru soare
Trecurăm ca prin Țara nimănu.

Pe unii-i știu, iar, nopțile de vrajă
Pe alții, risipirile în larg
Doar oastea ierbii de mai stă de strajă
Când zorii sângerează la Catarg"

Menirea noastră-a poposit de mult
La horoscopul cu teigheea amară
În brațele tăcerii-o mai ascult
Pe drumul niciodată "Domn în Țară"

De-am fost odinioară mulți, puțini
La masa nimăruia n-om fi pâine
Ci doar dogmatici, sumbri și străini,
În oamenii ce ne vor naște mâine!

Prieteni vechi de rele și de bune
Degeaba-n patru vânturi iar v-am scris!
Căci tot ce s-ar cădea a se mai spune
Prin spaima de-a trăi, a fost ucis.

Un job bine plătit: Director la Institutul Urii...

CEZARINA CONDURACHE

La începutul lunii octombrie 2017 a avut loc conferința „Discursul urii, o amenințare pentru Europa astăzi?”, în organizarea MAE și INSHR Elie Wiesel. Acest cadru a prilejuit dlui Alexandru Florian atacarea Bisericii Ortodoxe Române în prezența autorităților statului român care au fost – ca de obicei – lipsite de reacție.

Alexandru Florian consideră că în România există toate ingredientele pentru derapaje anti-semite, cu toate acestea, tot domnia sa constată ca aceste derapaje... nu se produc. Și cred că o spune cu durere... să ai frumusețe de lege, 217/2015, și să nu ai temeii în aplicarea ei, cred că e frustrant pentru directorul Institutului Wiesel.

Instituțiile publice sunt atacate pentru lipsa de reacție corectă politic și acuzate ca „susțin sau promovează un *posibil* discurs incitator la ură, prin promovarea unor simboluri ale extremei drepte din România interbelică, și mă refer în special la simbolistica și elita politică și ideologică a mișcării legionare.” Asta se numește a bate câmpii cu grație. Practic, totul gravitează în jurul aceluși „*posibil*” discurs incitator la ură. Instituțiile publice au sau nu au un discurs care incită la ură? Concret, cine pe cine a incitat și care au fost consecințele? Când facem o acuzație ne bazăm pe fapte, nu pe posibilități. E posibil ca dl. Florian să bată câmpii? Nu! E e clar că asta face!

În sprijinirea ideii anterioare, citează Clujul și rolul primarului său, Emil Boc, evidențiat în mod deosebit pentru că a refuzat să schimbe numele străzii Radu Gyr. O străduță neasfaltată, cu trei case și doi câței a dat peste cap planurile Institutului. Înfrângerea de la Cluj e o palmă a cărei amprentă a rămas pe obrazul Institutului.

Și ajungem încet la atacurile împotriva BOR. Trebuie să precizez faptul că INSHR Elie Wiesel a evitat până în acest moment orice atac public la adresa Bisericii. Spun public, pentru că sesizări și avertizări a tot trimis în anii aceștia la Patriarhie și la subunitățile acesteia. Iată ca atacurile lui Alexandru Florian escaladează o limită pe care până acum nu primise acceptul să o traverseze. Ce aflăm de la dl Florian: „în ultimul an s-a accentuat rolul BOR, susține mesaje și simbolistică a mișcării legionare, dă apă la moară extremiștilor; și, în mod implicit, se dezice, se îndepărtează de valorile democrației, ale civismului, ale toleranței și de valorile respectării celuilalt”.

Ce s-a întâmplat în ultimul an, de BOR a devenit atât de „periculoasă”? Anul 2017 este închinat de BOR Apărătorilor Ortodoxiei în Temnițele Comuniste, fapt care a picat cum nu se putea mai prost pentru domni de la Elie Wiesel. Emisiuni, conferințe, știri peste știri, creații muzicale etc – toate coordonate de Patriarhie și difuzate pe toate canalele media de care dispune pentru promovarea deținuților politici pătimitori în temnițe, inclusiv cei care stau ca niște spini în coasta Institutului: Radu Gyr, Mircea Vulcănescu, Pr. Calciu etc. Asumarea jertfei pătimitorilor anticomuniști de către BOR s-a dovedit un adevarat coșmar pentru dl Florian, care a fost forțat să amâne vânatoarea de vrăjitoare pentru care a creat legea 217/2015 și să nu poată culege roadele pentru care a fost tocmă de mai marii săi. Ar fi interesant de aflat căror extremiști le

dă BOR apă la moară? Într-o țară în care dl Florian recunoaște că nu există conflicte de stradă și derapaje cauzate de antisemitism, cine or fi acești extremiști?

Cea mai tare acuză este cea cu îndepărtarea de la „valorile democrației, ale civismului, ale toleranței și de valorile respectării celuilalt”. Păi, care sunt valorile astea democratice de care se îndepărtează BOR? Poate ați auzit despre libertate, responsabilitate, dreptate, reprezentativitate, egalitate, drepturile omului? Astea-s valorile democratice despre care vă place atât de mult să vorbiți. Unde există mai multă libertate decât în Hristos? Unde există mai multă dreptate, egalitate, responsabilitate etc, dacă nu în Biserica lui Hristos? Cine se îndepărtează de aceste principii: BOR sau Institutul Urii? Poate vă refereați la alte valori democratice cum ar fi pluralismul politic, separarea puterilor în stat, proprietatea privată, votul universal... totuși presupun că nu spre acestea băteați...

Știați că „civismul” înseamnă devotament față de colectivitate? BOR este colectivitatea însăși! Înțelegem că nu frecvențați Biserica, totuși Statutul ei este public și cititul nu afectează grav sănătatea: „Biserica Ortodoxă Română este comunitatea creștinilor ortodocși, clerici, monahi și mireni, constituții canonic în parohii și mănăstiri din eparhiile Patriarhiei Române...”

Poate dl Florian nu știe, dar BOR este autonomă față de Stat și față de alte instituții. Și nu, BOR nu dă socoteală INSHR Elie Wiesel și nici nu tresare atunci când primește sesizări scrise din partea lui, cu tot cu antetul guvernului. Ghinion, dle Florian, atacați fix în punctul de care nu vă puteți atinge, dar dacă insistați să vă tot ciocniți de acest punct, vă puteți răni...

Discursul urii este o amenințare reală în Europa și în România, doar că, așa cum se întâmplă de multe ori, discursul urii este promovat exact de cei care pretind să îl combată. Și mai grav este că ura s-a instituționalizat în țara noastră. Dl Florian este directorul Institutului Urii, ură pe care o varsă în mod sistematic peste credința, memoria și identitatea noastră de neam.

PERMANENȚE

ISSN 1453 – 9551

Editor: Fundația Culturală „PROFESOR GEORGE MANU”

Str. Austriului nr. 12, Bl. 3, Sc. C, Ap. 32,

024073, Sector 2; București

e-mail: fgmanu@gmail.com

Internet: <http://www.fgmanu.ro>

tel. 021-252-20-41; 0746 548 305

REDACTOR SEF:

BOGDAN MUNTEANU

REDACTORI:

PR. MARIUS VIȘOVAN CIPRIAN VOICILĂ CEZARINA CONDURACHE

CORRESPONDENȚI STRĂINĂTATE:

CĂLIN GABOR NICOLAE OPRESCU ANDREI POPESCU

DANIELA MILITARU - TEHNOREDACTOR

ADMINISTRAȚIE – DIFUZARE:

MILITARU CARMEN DANIELA O.P. 37 Ghiseul 2 – 14, 024280 București

RELAȚII CU PUBLICUL LA SEDIUL FUNDAȚIEI:

LUNI, MARTI, MIERCURI, JOI, VINERI: 10-14

FUNDAȚIA “PROFESOR GEORGE MANU”

1994-2017

PREȘEDINȚI:

† NICOLAE GOGA, 1994-1995

† MIRCEA NICOLAU, 1995-2011

† NICOLAE ROȘCA, 2011-2013

GHEORGHE GHEORGHIU,

2013-2015

ACTUALA CONDUCERE:

PREȘEDINTE ONORIFIC:

ELISABETA IONESCU

CONSILIERI ONORIFICI:

GHEORGHE GHEORGHIU
VASILE AFILIE

PREȘEDINTE:

CEZARINA CONDURACHE

- Redacția își păstrează distanța față de conținutul articolelor; responsabilitatea revine exclusiv autorilor.